

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)

den 4 oktober 2006*

I mål T-300/03,

Moser Baer India Ltd, New Delhi (Indien), företrätt av A.P. Bentley, QC, advokaten K. Adamantopoulos och R. MacLean och J. Branton, solicitors,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G.M. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. Scharf och K. Talabér-Ricz, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: engelska.

och av

Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), tidigare Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), Köln (Tyskland), företrädd av advokaterna D. Ehle och V. Schiller,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 960/2003 av den 2 juni 2003 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av inspelningsbara cd-skivor med ursprung i Indien (EUT L 138, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN(fjärde avdelningen)

sammansatt av H. Legal, ordförande, samt domarna P. Lindh och V. Vadapalas,

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 maj 2006,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 5 i rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 288, s. 1, nedan kallad grundförordningen) har följande lydelse:

”Beräkning av storleken på den utjämningsbara subventionen

Vid tillämpning av denna förordning skall storleken på utjämningsbara subventioner beräknas i förhållande till den förmån som mottagaren konstateras få under den tid som subventionsundersökningen avser. Normalt sett motsvaras denna tid av mottagarens senaste räkenskapsår, men den kan utgöras av varje annan period om minst sex månader som infaller före undersökningens början och för vilken det finns tillförlitliga ekonomiska och andra relevanta uppgifter.”

2 Artikel 7.3 i grundförordningen har följande lydelse:

”Om subventionen kan knytas till förvärv eller framtida förvärv av fasta anläggningar skall den utjämningsbara subventionens storlek beräknas genom att subventionen fördelas över en period som motsvarar en normal avskrivningstid för sådana tillgångar i den ifrågavarande industrin. ...”

3 Av artikel 8 i grundförordningen framgår följande:

”Fastställande av skada

...

2. Skada skall fastställas på grundval av faktiska bevis och fastställelsen skall omfatta en objektiv granskning av såväl

a) den subventionerade importens volym och effekter på gemenskapsmarknadens priser för likadana produkter, som

b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. Såvitt avser den subventionerade importens volym skall en undersökning göras av huruvida en betydande ökning av subventionerad import ägt rum antingen i absoluta tal eller i förhållande till produktion eller konsumtion i gemenskapen. Såvitt avser den subventionerade importens effekter på priserna skall en undersökning även göras av om huruvida betydande prisunderskridanden skett för de subventionerade importprodukterna i förhållande till en likadan, av gemenskapsindustrin framställd, produkt eller om denna import på något annat sätt får till följd att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. Varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

...

5. Granskningen av den subventionerade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en utvärdering av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som påverkar industrins situation, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från effekterna av tidigare subventionering eller dumpning, de utjämningsbara subventionernas storlek, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, investeringsavkastning, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar priserna inom gemenskapen, faktiska och möjliga negativa effekter på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel och, såvitt avser jordbruket, om ianspråktagandet av de offentliga stödprogrammen har ökat. Denna uppräknning är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

6. Med hjälp av de relevanta bevis som framläggs med avseende på punkt 2 skall det visas att den subventionerade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det skall visas att den volym och/eller de prisnivåer som avses i punkt 3 påverkar gemenskapsindustrin på sätt som anges i punkt 5 och att denna påverkan är så omfattande att den kan betraktas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer än den subventionerade importen som samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall också granskas för att den skada som vållas av dessa faktorer inte skall tillskrivas den subventionerade importen enligt punkt 6. Faktorer som i detta sammanhang kan betraktas som relevanta är bland annat volymen och priserna på den ickesubventionerade importen, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, restriktiva handelsbruk som tillämpas av producenterna i tredje land och i gemenskapsländer, konkurrens mellan dessa producenter, den tekniska utvecklingen samt gemenskapsindustrins exportresultat och produktivitet.”

4 Artikel 11.1 i grundförordningen har följande lydelse:

”... [Undersökningen] skall omfatta såväl subvention som skada och dessa företeelser skall undersökas samtidigt. För att undersökningsresultaten skall bli representativa skall en sådan undersökningsperiod väljas som i fråga om subvention normalt sett motsvarar den undersökningsperiod som anges i artikel 5. Upplýsningar avseende en period som infaller efter undersökningsperioden skall normalt inte beaktas.”

5 Kommissionen publicerade genom sitt meddelande 98/C 394/04 (EGT C 394, 1998, s. 6) riktlinjer för beräkning av subventionsbeloppet i undersökningar avseende utjämningsstull (nedan kallade riktlinjerna).

6 Avsnitt A i riktlinjerna har följande lydelse:

”Artiklarna 5–7 i [grundförordningen] innehåller bestämmelser om beräkning av subventionsbeloppet. Syftet med detta meddelande är att ... förklara hur dessa bestämmelser skall tillämpas ... för att klargöra den metod som kommissionen normalt kommer att använda vid beräkning av subventionsbeloppet i ärenden som avser utjämningsstull, såvida inte särskilda omständigheter motiverar att avsteg görs från denna metod. Avsikten är att beräkningarna skall bli mera öppna och att uppnå större säkerhet för ekonomiska aktörer och utländska statsmakter. Detta meddelande är inte på något sätt bindande för gemenskapens institutioner, utan innehåller riktlinjer som endast avser genomförandet av sådana undersökningar avseende utjämningsstull som utförs på grundval av [grundförordningen]. ...”

7 Avsnitt F a ii i riktlinjerna har följande lydelse:

”I fråga om icke-återkommande subventioner, som kan knytas till förvärv av anläggningstillgångar måste subventionens totala värde fördelas över tillgångarnas normala livslängd (artikel 7.3 i [grundförordningen]). Således kan subventionsbeloppet ... fördelas över den normala livslängd vid avskrivning av tillgångar som används i den berörda branschen. Normalt sett används i dessa fall metoden för linjär avskrivning. ...”[* I överensstämmelse med terminologin i artikel 7.3 i förordning nr 960/2003 används nedan i stället för den normala livslängden vid avskrivning uttrycket den normala avskrivningstiden. Övers. anm.]

Bakgrund till tvisten

- 8 Sökanden (nedan även kallad bolaget) är ett företag etablerat i Indien som tillverkar olika typer av lagringsmedier, bland annat inspelningsbara cd-skivor (nedan kallade cdr-skivor).

- 9 Den 17 maj 2002 inledde kommissionen, till följd av ett klagomål ingett av Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), en antisubventionsundersökning beträffande import av cdr-skivor med ursprung i Indien (EGT C 116, s. 4).
- 10 Genom skrivelse av den 4 mars 2003 underrättade kommissionen sökanden om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för kommissionens avsikt att rekommendera ett införande av en slutgiltig utjämningstull. Den subvention kommissionen konstaterat föreligga bestod i en befrielse från tull på de kapitalvaror sökanden importerade. Vid beräkningen av subventionsbeloppet fördelades subventionen, i enlighet med artikel 7.3 i grundförordningen, över en treårsperiod. I underrättelsen föreslogs införandet av en utjämningstull på 10 procent.
- 11 Sökanden bemötte, genom två skrivelser av den 19 mars 2003, innehållet i nämnda underrättelse och bestred dels den metod som använts för att beräkna subventionens storlek, dels förekomsten av och orsakerna till skadan.
- 12 Genom två skrivelser av den 9 april 2003 underkände kommissionen sökandens argument angående förekomsten av en skada och ett orsakssamband, och sände en kompletterande underrättelse till sökanden med en ny beräkning av subventionens storlek, där beloppet hade fördelats över en period om 4,2 år. I den kompletterande underrättelsen föreslogs en utjämningstull på 7,3 procent.
- 13 Sökanden bestred, i skrivelse av den 14 april 2003, den nya beräkningen av subventionsbeloppet. Kommissionen förklarade denna beräkning ytterligare i en skrivelse av den 5 maj 2003. Sökanden svarade på denna skrivelse den 9 maj 2003 och kompletterade sitt yttrande.

- 14 På förslag av kommissionen, antaget den 20 maj 2003, antog rådet förordning (EG) nr 960/2003 av den 2 juni 2003 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av inspelningsbara cd-skivor med ursprung i Indien (EUT L 138, s. 1, nedan kallad den ifrågasatta förordningen). I denna förordning föreskrevs en slutgiltig utjämningstull på 7,3 procent på import av cdr-skivor från Indien.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 15 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 augusti 2003, väckt förevarande talan.
- 16 Genom beslut av ordföranden på fjärde avdelningen den 23 januari 2004 tilläts kommissionen att intervensera till stöd för rådets yrkanden. Kommissionen har inte ingett något skriftligt yttrande.
- 17 Genom beslut av ordföranden på fjärde avdelningen den 18 april 2005 tilläts Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), nu Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), att intervensera till stöd för rådets yrkanden. CECMA ingav sitt interventionsyttrande inom föreskriven tid. Sökanden har yttrat sig över detta.
- 18 Sökanden yrkade, genom skrivelser av den 13 april och den 30 juni 2004, att vissa konfidentiella uppgifter i ansökan, svaromålet, repliken och dupliken inte skulle tillställas CECMA. Sökanden tillhandahöll en icke-konfidentiell version av nämnda rättegångshandlingar. Rådet yrkade, genom skrivelse av den 5 april 2004, att vissa

konfidentiella uppgifter i svaromålet inte skulle tillställas CECMA. Rådet tillhandahöll en icke-konfidentiell version av svaromålet som tillgodosåg såväl rådets egen begäran om konfidentiell behandling som sökandens begäran. De handlingar som tillställdes CECMA begränsades till denna icke-konfidentiella version. CECMA motsatte sig inte detta.

19 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet. Den ställde, som en åtgärd för processledning, vissa skriftliga frågor till parterna. Dessa har besvarat frågorna inom angiven tid.

20 Parterna i tvisten och kommissionen utvecklade var och en sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 10 maj 2006. CECMA hade underrättat förstainstansrätten om att den inte avsåg att närvara vid förhandlingen.

21 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen till den del den är tillämplig på sökanden,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna, och

— under alla förhållanden, förordna att CECMA skall bära sina egna kostnader.

22 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan, och

- i andra hand, ogiltigförklara artikel 1.2 i den ifrågasatta förordningen, till den del den inför en slutgiltig utjämningsstull som uppgår till en högre procentsats än den som skulle ha beslutats om subventionsbeloppet hade fastställts på grundval av en avskrivningstid på sex år, och

- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

23 CECMA har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan, och

- förplikta sökanden att ersätta intervenientens rättegångskostnader.

Rättslig bedömning

24 Sökanden har delat upp sina invändningar i fem grunder, vilka rör dels fastställandet av den normala avskrivningstiden för de importerade tillgångarna i samband med beräkningen av subventionsbeloppet, dels bedömningen av skadan och orsakssambandet.

- 25 Vad beträffar fastställandet av den normala avskrivningstiden har sökanden gjort gällande att rådet har gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artiklarna 5, 7.3 och 11.1 i grundförordningen (den första grunden) och ett åsidosättande av rätten till försvar och en bristfällig motivering (den andra grunden).
- 26 Vad beträffar bedömningen av skadan och orsakssambandet har sökanden gjort gällande att rådet har gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 8.2, 8.6 och 8.7 i grundförordningen vid undersökningen av de uppgifter som ligger till grund för fastställandet av skadan och orsakssambandet (den tredje grunden), undersökningen av effekterna av importen från Taiwan (den fjärde grunden) och undersökningen av effekterna av ett konkurrensbegränsande beteende av en innehavare av patent på cdr-skivor (den femte grunden).

Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 5, 7.3 och 11.1 i grundförordningen och en uppenbart oriktig bedömning av tillgångarnas normala avskrivningstid

Inledande synpunkter

- 27 Sökanden har genom sin första grund gjort gällande att rådet, när det fastställde de importerade tillgångarnas normala avskrivningstid i den ifrågasatta förordningen, gjorde sig skyldigt till en felaktig rättstillämpning och en uppenbart oriktig bedömning.
- 28 Förstainstansrätten erinrar om att, när det gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, gemenskapsdomstolarnas prövning av institutionernas bedömningar endast skall avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att

bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (förstainstansrättens dom av den 28 oktober 2004 i mål T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, REG 2004, s. II-3663, punkterna 48–49 och där angiven rättspraxis).

- 29 Det förhåller sig på samma sätt med bedömningen av avskrivningstiden enligt artikel 7.3 i grundförordningen, som detta mål gäller. Enligt denna bestämmelse skall den subvention som kan knytas till förvärv av fasta anläggningar fördelas ”över en period som motsvarar en normal avskrivningstid för sådana tillgångar i den ifrågavarande industrin”. Av lydelsen och systematiken i denna bestämmelse, enligt vilken det bland annat skall göras en bedömning av vad som är normal praxis i den ifrågavarande industrin, följer att fastställandet av den aktuella perioden omfattas av det stora utrymme för skönsmässig bedömning som gemenskapsinstitutionerna har när de analyserar komplicerade ekonomiska förhållanden.
- 30 Var och en av sökandens invändningar i detta mål skall prövas mot bakgrund av dessa överväganden.

Bedömningen av de omständigheter som rör avskrivningstiden (den första grundens första del)

— Parternas argument

- 31 Sökanden har gjort gällande att subventionen, enligt artikel 7.3 i grundförordningen, sådan den tolkats i avsnitt F a ii i riktlinjerna, skulle ha fördelats över tillgångarnas normala livslängd eller över den period som motsvarar den normala avskrivningstiden för tillgångar i den berörda branschen. Gemenskapsinstitutionernas praxis

består för övrigt i att fastställa ett viktat medelvärde av de avskrivningsperioder som framgår av redovisningen hos tillverkarna inom den aktuella sektorn i den berörda staten.

- 32 Enligt sökanden var rådet skyldigt att ta hänsyn till alla de uppgifter i handlingarna i akten som avsåg de aktuella tillgångarnas livslängd. Genom att anse att den normala avskrivningstiden för dessa tillgångar, det vill säga den normala livslängden för desamma, var 4,2 år, valde rådet att utgå från en kortare livslängd än den som följde av de bevis som ingetts under undersökningen. Avskrivningstiden borde, med hänsyn till dessa bevis, uppgå till tretton år (enligt sökandens redovisning) eller till och med till mellan 15 och 20 år (enligt sökandens leverantörer). Enligt uppgifter från gemenskapsindustrin uppgår den till sex år.
- 33 Enligt sökanden ansåg rådet dessutom, felaktigt, att en tillämpning av den degressiva avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning medförde en normal avskrivningstid för de aktuella tillgångarna på 4,2 år. En tillämpning av den degressiva avskrivningsmetoden medför nämligen inte någon bestämd avskrivningstid. Det framgår av sökandens beräkningar att tillgångarna, med tillämpning av denna metod, inte skulle vara helt avskrivna vid utgången av den period som rådet har bestämt, eftersom det fortfarande skulle finnas ett restvärde.
- 34 Rådet har gjort gällande att subventionen avseende förvärv av fasta anläggningar, enligt artikel 7.3 i grundförordningen, skall fördelas över den normala avskrivningstiden. En tillgångs livslängd, vilket är ett annat begrepp, kan eventuellt utgöra en av de omständigheter som skall beaktas vid fastställandet av avskrivningstiden. Så är även den praxis som följs av institutionerna och som åberopats av sökanden.

- 35 Enligt rådet har sökanden blandat ihop dessa två begrepp och felaktigt påstått att institutionerna valt perioden 4,2 år inte bara som avskrivningstid, utan även som tillgångarnas livslängd. Vad beträffar de bevis som nämnts av sökanden anges, i skrivelserna från sökandens leverantörer, endast den fysiska livslängden för de aktuella tillgångarna och inte deras lämpliga avskrivningstid. Rådet har under alla omständigheter i förevarande fall grundat sig på indisk bolagsrätt, i vilken det föreskrivs en obligatorisk avskrivningstid som är oberoende av tillgångarnas livslängd.
- 36 Vad beträffar hänvisningen till den degressiva avskrivningsmetoden använde sig rådet av den för att fastställa skillnaden mellan avskrivningstiden med tillämpning av denna metod och den avskrivningstid på sex år som i genomsnitt användes inom gemenskapsindustrin. Den alternativa beräkning som sökanden har redogjort för är inte ändamålsenlig i detta fall, eftersom den inte tar hänsyn till löpande investeringar.

— Förstainstansrättens bedömning

- 37 Sökanden har, inom ramen för den första grundens första del, i huvudsak gjort två invändningar gällande. Sökanden har för det första anfört att den valda avskrivningstiden är uppenbart oriktig och har härvid hänvisat till de uppgifter som lämnats av sökanden själv, leverantörerna av de aktuella tillgångarna och gemenskapsindustrin. Sökanden har för det andra påstått att rådet har gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning av den avskrivningstid som följer av den degressiva avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning.
- 38 Vad gäller den första invändningen framgår det av bland annat skälen 43 och 45 i den ifrågasatta förordningen att rådet, vid fastställandet av avskrivningstiden, har tagit hänsyn till den avskrivningsmetod som föreskrivs i redovisningssammanhang i den lagstiftning som gäller i sökandens hemland.

- 39 Det skall således först undersökas om rådet lagligen kunde grunda sig på denna uppgift i stället för att använda sig av de uppgifter som åberopats av sökanden.
- 40 Artikel 7.3 i grundförordningen innehåller inte några särskilda bestämmelser angående vilka omständigheter som skall beaktas vid fastställandet av avskrivningstiden. Gemenskapsinstitutionerna har därför ett stort utrymme för att skönmässigt bedöma vilka omständigheter som kan anses vara relevanta.
- 41 Vad gäller ändamålet för den ovannämnda bestämmelsen, framgår det av artikel 5 jämförd med artikel 7.3 i grundförordningen att syftet med att fastställa en normal avskrivningstid i den ifrågavarande industrin är att beräkna den del av den förmån som exportören har fått vid förvärvet av fasta anläggningar som är hänförlig till undersökningsperioden. Det skall påpekas att sökanden inte har gjort gällande att den avskrivningsmetod som föreskrivs i lagstiftningen i exportörens hemland inte är relevant i detta avseende.
- 42 Sökanden har emellertid påpekat att det inte följer av riktlinjerna och gemenskapsinstitutionernas tidigare praxis att hänsyn skall tas till denna metod.
- 43 Enligt avsnitt F a ii i riktlinjerna skall subventionsbeloppet fördelas över de berörda tillgångarnas normala livslängd och således kan subventionsbeloppet fördelas över den period som motsvarar den normala avskrivningstiden för dessa tillgångar i den berörda branschen. Även om riktlinjerna hänvisar såväl till de berörda tillgångarnas normala avskrivningstid som till deras normala livslängd, medför inte dessa två hänvisningar att kommissionen har begränsat räckvidden för de kriterier som används vid tillämpningen av artikel 7.3 i grundförordningen.

- 44 Sökanden har dessutom själv gjort gällande att gemenskapsinstitutionernas tidigare praxis, avseende tillämpningen av ovannämnda bestämmelser i grundförordningen och i riktlinjerna, bestod i att välja den genomsnittliga avskrivningstid som framgick av redovisningen i industrin i det berörda landet. Eftersom avskrivningen är reglerad i detta land kan den avskrivningsmetod som föreskrivs i nationell rätt vara relevant i detta sammanhang.
- 45 Vad gäller sökandens argument, enligt vilket gemenskapsinstitutionerna aldrig tidigare har hänvisat till en avskrivningsmetod som föreskrivs i lagstiftningen i det berörda landet vid beräkningen av en subvention, kan det påpekas att artikel 7.3 i grundförordningen lämnar ett stort utrymme åt institutionerna att skönsmässigt bedöma vilka omständigheter som skall beaktas när den normala avskrivningstiden skall fastställas. Det förhållandet att gemenskapsinstitutionerna inte har använt sig av den aktuella metoden i samband med andra antisubventionsundersökningar innebär inte i sig ett åsidosättande av denna bestämmelse (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 8 juli 2003 i mål T-132/01, Euroalliages m.fl. mot kommissionen, REG 2003, s. II-2359, punkterna 68–69).
- 46 Det skall dessutom, för det fall sökandens argument angående tidigare praxis skall anses grunda sig på ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, påpekas att när institutionerna genom tillämpliga bestämmelser tilldelas ett visst handlingsutrymme, strider det inte mot denna princip att de använder sig av detta handlingsutrymme, utan att i förväg närmare förklara vilka kriterier de avser att tillämpa i varje konkret situation, inte ens om institutionerna antar nya principbeslut (domstolens dom av den 5 oktober 1988 i mål 250/85, Brother mot rådet, REG 1988, s. 5683, punkterna 28–29, och av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 118, svensk specialutgåva, volym 11, s. 149, samt förstainstansrättens dom av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkterna 67–69).
- 47 Gemenskapsinstitutionerna kunde således, utan att åsidosätta artikel 7.3 i grundförordningen, ta hänsyn till den avskrivningsmetod som föreskrevs i lagstiftningen i

den berörde exportörens hemland när de fastställde de aktuella tillgångarnas normala avskrivningstid.

- 48 Vad gäller sökandens uppgift om att bolaget tillämpade en genomsnittlig avskrivningstid på tretton år i sin civilrättsliga redovisning, så framgår det av skäl 40 i den ifrågasatta förordningen att trovärdigheten av dessa uppgifter kunde ifrågasättas på grund av att tillgångarna hade klassificerats på olika sätt i den civilrättsliga och i den skattemässiga redovisningen.
- 49 Vad gäller de intyg som härrör från leverantörer, enligt vilka den aktuella utrustningen kunde användas under 15–20 år, kan det påpekas, såsom rådet har gjort, att dessa intyg inte innehåller någon uppgift om avskrivningstiden för denna utrustning i den berörda industrin, utan endast en uppgift om deras fysiska livslängd.
- 50 Vad gäller den avskrivningstid på sex år som tillämpats i gemenskapsindustrin, framgår det av skälen 44 och 45 i den ifrågasatta förordningen att den ekonomiska situationen för denna industri inte var jämförbar med den ekonomiska situationen för den berörda indiska industrin.
- 51 De uppgifter som sökanden har åberopat visar således inte att den bedömning rådet har gjort i förevarande fall är uppenbart oriktig.

- 52 Vad beträffar sökandens andra invändning, att den avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning har tillämpats på ett uppenbart felaktigt sätt, kan det påpekas att denna degressiva avskrivningsmetod inte innebär att avskrivningen görs över en bestämd period.
- 53 Rådet har i detta fall vid beräkningen av denna period utgått från ett företag, som befinner sig i samma situation som sökanden och som tillämpar den degressiva avskrivningsmetoden. Rådet har bland annat, i skäl 45 i den ifrågasatta förordningen, konstaterat att en tillämpning av denna metod, vid pågående regelbundna investeringar, under en representativ tid på 6 år, möjliggör en 30 procent snabbare avskrivning än motsvarande linjära metod, vilket motsvarar den tid på 4,2 år som har använts i förevarande fall.
- 54 Sökanden har inte visat att ett sådant tillvägagångssätt är uppenbart felaktigt i sig. Bolaget har emellertid bestritt att rådets beräkningar är korrekta och har redogjort för en alternativ beräkning, enligt vilken en tillämpning av den degressiva avskrivningsmetoden leder till att det finns kvar ett restvärde vid utgången av det femte året.
- 55 Det kan i detta hänseende påpekas att sökandens alternativa beräkning grundar sig på avskrivningen av en tillgång som det investerats i under det första året och inte på löpande investeringar. Eftersom denna beräkning grundar sig på andra bedömningskriterier än dem som beaktats av rådet, kan den inte åberopas till stöd för påståendet att rådets bedömning är felaktig.
- 56 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan de invändningar som gjorts gällande av sökanden inom ramen för den första grundens första del inte godtas.

Klassificeringen av tillgångarna som formar samt underlåtenheten att beakta uppgifterna i sökandens civilrättsliga redovisning (den första och den andra invändningen avseende den första grundens andra del)

— Parternas argument

- 57 Sökanden har åberopat rådets praxis, enligt vilken exportörens civilrättsliga redovisning utgör den främsta informationskällan. Denna praxis kan jämföras med tillvägagångssättet att vid beräkningen av produktionskostnaderna i dumpningsmål beakta den redovisning som förs i enlighet med de principer som är allmänt accepterade i det berörda landet. Rådet borde således ha grundat sin bedömning på den avskrivningstid som framgick av den civilrättsliga redovisningen.
- 58 Enligt sökanden har rådet åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, såsom den tolkats i rådets praxis, genom att inte utgå från denna period och genom att klassificera de aktuella tillgångarna i kategorin formar, trots att dessa tillgångar fanns upptagna i sökandens civilrättsliga redovisning som maskiner. Sökanden har medgett att samma tillgångar har klassificerats på olika sätt i bolagets civilrättsliga och skattemässiga redovisning. När det förekommer avvikelser kan den klassificering som anges i den skattemässiga redovisningen emellertid inte ha företräde framför den klassificering som förekommer i den civilrättsliga redovisningen.
- 59 Den ifrågasatta förordningen är, enligt sökanden, även bristfälligt motiverad i detta hänseende. Rådet skulle ha motiverat sitt val med avseende på klassificeringen av de aktuella tillgångarna genom objektiva kriterier avseende tillgångarnas art och inte endast genom det förhållandet att de uppgifter sökanden lämnat i sin civilrättsliga och i sin skattemässiga redovisning var motsägande.

- 60 Sökanden påpekade dessutom, i sin skrivelse till kommissionen av den 14 april 2003, att klassificeringen endast hade ändrats till kategorin formar för en del av de aktuella tillgångarna i bolagets skattemässiga redovisning. Denna upplysning lämnades i sökandens inkomstdeklaration, vilken granskats av kommissionen under undersökningsförfarandet. Kommissionen hade således alla nödvändiga upplysningar för att kontrollera sökandens beräkningar.
- 61 Rådet har gjort gällande att även om exportörens civilrättsliga redovisning i princip utgör den huvudsakliga informationskällan är institutionerna inte bundna av dessa uppgifter, utan skall utgå från vad som utgör en normal avskrivningstid i den berörda industrin. Det hade i förevarande fall inte varit lämpligt att grunda sig på den avskrivningstid som framgick av sökandens civilrättsliga redovisning. För det första var klassificeringen av tillgångarna inte densamma i denna redovisning och i den skattemässiga redovisningen. För det andra tillämpades i gemenskapsindustrin, vilken gick med förlust, en avskrivningstid på ungefär sex år, och den avskrivningstid som valts av sökanden, ett lönsamt företag som löpande gjorde stora investeringar, borde ha varit avsevärt kortare än detta genomsnitt.
- 62 Sökanden ändrade klassificeringen för de aktuella tillgångarna och klassificerade dem i kategorin formar i sin deklaration. Det framgår emellertid av den indiska lagstiftningen att identiska tillgångar skall klassificeras på samma sätt i den civilrättsliga och i den skattemässiga redovisningen. Rådet utgick således, när det bestämde den lämpliga avskrivningstiden, från teorin att en ändring av klassificeringen i skattehänseende även skulle medföra samma ändring i sökandens civilrättsliga redovisning.
- 63 Detta resonemang har motiverats på ett tillräckligt sätt, bland annat i skäl 41 i den ifrågasatta förordningen. Med hänsyn till denna motivering var rådet inte skyldigt att ta upp frågan om de aktuella tillgångarnas objektiva art. Sökanden har för övrigt inte kunnat påvisa att den ändrade klassificeringen av tillgångarna i skattehänseende grundades på tillgångarnas objektiva art och inte uteslutande på bolagets skattemässiga intressen.

64 Rådet har som svar på sökandens påstående, att den ändrade klassificeringen i skattehänseende inte rörde samtliga de aktuella tillgångarna, anført att sökanden inte, vare sig i sin skrivelse till kommissionen av den 14 april 2003 eller i sin ansökan, har företett någon bevisning till stöd för detta påstående. Enligt rådet framgår det dessutom av kommissionens svar av den 8 maj 2003 att den information som lämnades i skrivelsen av den 14 april 2003, nämligen information om det sammanlagda värdet av de importerade varorna, inte överensstämde med de uppgifter som lämnats tidigare och som kontrollerats under undersökningsförfarandet. Kommissionen hade således inte möjlighet att kontrollera de nya uppgifterna och följaktligen inte heller att beakta dem.

— Förstainstansrättens bedömning

65 Det framgår av skälen 39–43 i den ifrågasatta förordningen att rådet bestämde avskrivningstiden för de aktuella tillgångarna med tillämpning av den avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning för sådan utrustning som formar. Rådet har inte velat grunda denna bedömning på den avskrivningstid som anges i sökandens civilrättsliga redovisning, i vilken dessa tillgångar tagits upp som maskiner.

66 Sökanden har medgett att bolaget ändrat klassificeringen av de aktuella tillgångarna och klassificerat dem i kategorin formar i den deklaration för bolaget som avser undersökningsperioden. Sökanden har emellertid likväl gjort gällande att rådet har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, genom att grunda sin bedömning på den klassificering som framgick av den skattemässiga redovisningen, i stället för att beakta de uppgifter som framgick av den civilrättsliga redovisningen.

67 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att, såsom angetts i punkt 45 ovan, endast den omständigheten att gemenskapsinstitutionerna inte har använt sig av samma metod i andra antisubventionsundersökningar inte i sig medför att den ovannämnda bestämmelsen har åsidosatts. I detta fall framgår det dessutom av

skälen 40–41 i den ifrågasatta förordningen att det förhållandet att de skattemässiga uppgifterna beaktades motiverades med att klassificeringen av de aktuella tillgångarna i sökandens civilrättsliga redovisning inte var densamma som den som förekom i den skattemässiga redovisningen. Det kan således inte anses att rådet godtyckligt har bortsett från de uppgifter som framgår av sökandens civilrättsliga redovisning.

68 Det skall vidare påpekas att det av skäl 38 i den ifrågasatta förordningen framgår att gemenskapsinstitutionerna har grundat sin bedömning på den avskrivningstid som är tillämplig vid civilrättslig redovisning. Inom ramen för denna undersökning har hänvisningen till sökandens deklaration begränsats till att ta reda på den lämpliga klassificeringen av de aktuella tillgångarna i redovisningssammanhang. Såsom framgår av skäl 41 i den ifrågasatta förordningen motiverades denna hänvisning med det förhållandet att samma tillgångar skulle klassificeras på samma sätt i den civilrättsliga och i den skattemässiga redovisningen. Sökanden har således felaktigt gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna olagligen har gett den skattemässiga redovisningen företräde framför den civilrättsliga redovisningen.

69 Det kan påpekas att sökanden inte har ifrågasatt rådets konstaterande, att även om ett företag kan använda olika avskrivningsmetoder i sin civilrättsliga och i sin skattemässiga redovisning, skall klassificeringen av en och samma tillgång vara densamma i båda fallen. Sökanden har vidare inte gjort gällande att klassificeringen i den skattemässiga redovisningen var felaktig. Vid kommissionens undersökning framkom det för övrigt inte att klassificeringen av tillgångarna i deklarationen hade ifrågasatts av de indiska myndigheterna eller rättats till av sökanden.

70 Under dessa omständigheter har rådet lagligen kunnat anse att eftersom sökanden hade ändrat klassificeringen av de aktuella tillgångarna i sin skattemässiga redovisning, skulle samma ändring beaktas i den civilrättsliga redovisningen.

- 71 Det kan, vad beträffar det argument sökanden har framfört i andra hand, nämligen att nämnda konstaterande varit bristfälligt motiverat, påpekas att det av fast rättspraxis framgår att det av den motivering som krävs enligt artikel 253 EG klart och tydligt skall framgå hur den gemenskapsmyndighet som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden, för att de skall kunna göra gällande sina rättigheter och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se förstainstansrättens dom av den 12 september 2002 i mål T-89/00, Europe Chemi-Con (Tyskland) mot rådet, REG 2002, s. II-3651, punkt 65 och där angiven rättspraxis).
- 72 I skälen 40–42 i den ifrågasatta förordningen anges att de uppgifter sökanden lämnat angående tillgångarnas klassificering i den civilrättsliga redovisningen motsägs av att deras klassificering har ändrats i den skattemässiga redovisningen, trots att samma tillgångar borde ha klassificerats på samma sätt i båda fallen. I den ifrågasatta förordningen ges en tillräcklig förklaring till varför rådet inte har grundat sin bedömning på den klassificering av tillgångarna som följde av sökandens civilrättsliga redovisning, utan har beaktat andra relevanta omständigheter.
- 73 Sökanden har slutligen gjort gällande att klassificeringen av tillgångarna i kategorin formar inte avsåg samtliga de aktuella tillgångarna, vilket sökanden påpekat för kommissionen i en skrivelse av den 14 april 2003.
- 74 Rådet har besvarat detta påstående med att de uppgifter som lämnades till stöd för påståendet inte överensstämde med andra uppgifter som framkom under undersökningsförfarandet, och att detta påstående därför inte kunde beaktas.
- 75 Det framgår av de uppgifter parterna har lämnat som svar på förstainstansrättens skriftliga fråga att sökanden till stöd för det aktuella påståendet har hänvisat till uppgifter i sin deklaration avseende undersökningsperioden. Det är ostridigt att det

värde som noterats för tillgångarna i denna deklaration inte motsvarar det värde som använts för att beräkna subventionen. Rådet har påpekat att det inte varit möjligt för institutionerna att, på grundval endast av dessa uppgifter, jämföra det aktuella påståendet med andra uppgifter som kontrollerats inom ramen för undersökningen.

76 Sökanden har emellertid gjort gällande att skillnaden i värde, vilken kan förklaras genom tillägg av kostnader för transport och installation, inte förhindrade gemenskapsinstitutionerna från att lägga märke till att den ändrade klassificeringen inte rörde samtliga importerade tillgångar.

77 Rådet har i detta avseende förklarat att gemenskapsinstitutionerna inte kunde bedöma det exakta värdet av de tillgångar som klassificerats i kategorin formar, eftersom sökanden inte förklarat enligt vilka kriterier bolaget klassificerat sina tillgångar i den skattemässiga redovisningen och eftersom sökanden inte lämnat en fullständig och kontrollerbar förteckning över dessa tillgångar. Eftersom gemenskapsinstitutionerna saknade dessa uppgifter kunde de inte kontrollera de siffror som sökanden åberopat till stöd för sitt påstående.

78 Förstainstansrätten anser, mot bakgrund av dessa sistnämnda upplysningar, vilka sökanden inte har ifrågasatt inför förstainstansrätten, att sökanden inte har lämnat sådana uppgifter till gemenskapsinstitutionerna att det varit möjligt för dem att kontrollera huruvida bolagets påstående var korrekt och att, eventuellt, ta hänsyn till den del av de berörda tillgångarna som inte klassificerats i kategorin formar. Sökanden kan således inte enbart med stöd av detta påstående motbevisa den bedömning som gjorts i den ifrågasatta förordningen.

79 Rådet kunde således, utan att åsidosätta artikel 7.3 i grundförordningen, anse att de aktuella tillgångarna, vilka klassificerats som formar, av skatteskal, även skulle beaktas som sådana vid bedömningen av deras avskrivningstid i den civilrättsliga

redovisningen och att det, följaktligen, inte var lämpligt att grunda denna bedömning på de uppgifter som fanns i sökandens civilrättsliga redovisning. Sökanden har dessutom inte visat att förordningen var bristfälligt motiverad i detta hänseende.

- 80 De påståenden sökanden har gjort gällande inom ramen för de två första invändningarna avseende den första grundens andra del kan således inte godtas.

Beaktande av sökandens lönsamhet och investeringar (tredje invändningen avseende den första grundens andra del)

— Parternas argument

- 81 Sökanden anser att rådet har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, genom att göra skillnad mellan lönsamma och inte lönsamma företag vid fastställandet av avskrivningstiden. Det följer inte på något sätt av grundförordningen att det skall göras en sådan åtskillnad. Vidare skulle det vara ologisk att göra en sådan åtskillnad, eftersom en tillgångs normala livslängd och dess normala avskrivningstid beror på tillgångens art och inte på lönsamheten eller investeringsplanen för det företag som äger den.
- 82 Genom att anta att sökanden skulle göra stora investeringar under en sexårsperiod har rådet även åsidosatt artiklarna 5 och 11.1 i grundförordningen. Det förhållandet att sökanden var ett lönsamt företag och investerade mycket under undersökningsperioden och under de två åren närmast dessförinnan utgör inget bevis för att

bolaget har bibehållit samma lönsamhetsnivå och investeringsnivå under sex år. Rådets synsätt inbegriper således spekulationer om sådant som inträffat efter undersökningsperioden.

83 Rådet har svarat att det inte gjort någon åtskillnad mellan lönsamma och inte lönsamma företag. Rådet har endast tagit fasta på det förhållandet att sökanden löpande gjorde stora investeringar och mot bakgrund av detta dragit slutsatsen att sökanden skulle avskrivna sina tillgångar mycket snabbt. Rådet har således försökt utröna hur lång den normala avskrivningstiden var för ett bolag i samma situation som sökanden. Sökanden har, enligt rådet, felaktigt gjort gällande att lönsamheten inte påverkar avskrivningstiden, trots att det förhållandet att ett företag är lönsamt har betydelse för valet av avskrivningstiden.

84 Rådet har, när det uppskattat att sökanden är ett lönsamt företag som gör stora investeringar, grundat sig på uppgifter som framkommit under undersökningen och som inte ifrågasatts. Rådet har inte använt sig av några uppgifter från tiden efter undersökningsperioden, i enlighet med artiklarna 5 och 11.1 i grundförordningen.

— Förstainstansrättens bedömning

85 Det är ostridigt att rådet har tagit hänsyn till det faktum, vilket fastställts under undersökningen, att sökanden var ett mycket lönsamt företag och att bolaget investerade regelbundet och löpande. Denna faktiska omständighet har beaktats i två avseenden. För det första har rådet, av de två avskrivningsmetoder som tillåts i indisk lagstiftning, hänvisat till den degressiva avskrivningsmetoden, vilken medgav en snabbare avskrivning. För det andra har rådet beräknat avskrivningstiden i enlighet med denna metod under förhållanden då det görs regelbundna och löpande investeringar.

86 Dessa överväganden framgår av skäl 45 i den ifrågasatta förordningen.

”Den exporterande tillverkarens ställning skiljer sig dock i mycket hög grad från det genomsnittliga företagets. Det är mycket lönsamt, det gör ständiga och tunga investeringar, och det är därför rimligt att anta att avskrivningstiden för det skulle vara betydligt lägre än för ovan nämnda genomsnitt. Det ansågs därför vara lämpligt att tillämpa en degressiv metod varvid beaktas att denna möjliggör en snabbare avskrivning än den linjära metoden. Det noteras att den degressiva avskrivningsmetoden enligt den indiska företagslagen, enligt skäl 43 ovan, vid pågående regelbundna investeringar, möjliggör en 30% snabbare avskrivning än motsvarande linjära metod under en representativ tid på 6 år som tillämpas vid den linjära metoden. Detta motsvarar en tid av 4,2 år jämfört med 6 år för den linjära metoden ...”.

87 Sökanden har gjort gällande att rådet, genom att beakta bolagets lönsamhet och investeringar, har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, samt artiklarna 5 och 11.1 i samma förordning.

88 Förstainstansrätten påpekar att rådet, enligt artikel 7.3 i grundförordningen, är skyldigt att uppskatta avskrivningstiden i den ifrågavarande industrin. Denna uppskattning kan innefatta en bedömning av förhållanden som är utmärkande för den berörda exportören. Såsom har angetts i punkt 40 ovan har gemenskapsinstitutionerna, eftersom särskilda bestämmelser angående detta saknas, ett utrymme för att skönsmässigt bedöma vilka relevanta omständigheter som skall beaktas.

89 Sökanden har inte företett något bevis till stöd för sitt påstående att en exportörs lönsamhet inte utgör en omständighet som kan påverka avskrivningstiden för dennes tillgångar. Rådet har däremot helt riktigt påpekat att en exportörs val av

avskrivningsmetod bland annat kan bero på planerade investeringar och därmed på det berörda företags lönsamhet.

90 Under dessa förhållanden har sökanden inte visat att rådet har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen.

91 I artikel 5 i grundförordningen föreskrivs att storleken på subventionen skall beräknas i förhållande till den förmån som mottagaren konstateras få under den tid som undersökningen avser. I detta fall har gemenskapsinstitutionerna ansett att sökandens gynnsamma situation, under de tre räkenskapsår som beaktats, hade kunnat påverka sökandens val av avskrivningsmetod. De har sedan hänvisat till den metod som på så sätt valts för att fastställa den del av subventionen som kan hänföras till undersökningsperioden. Sökanden har således felaktigt påstått att gemenskapsinstitutionerna, i sin beräkning av subventionsbeloppet, har medtagit en förmån som är hänförlig till en annan period än undersökningsperioden.

92 I artikel 11.1 i grundförordningen föreskrivs bland annat att upplysningar avseende en period som infaller efter undersökningsperioden normalt inte skall beaktas vid undersökningen av subventionen och skadan. De uppgifter som är relevanta för gemenskapsinstitutionernas undersökning är således normalt de som är hänförliga till en period som avslutas med undersökningsperioden. Denna bestämmelse innebär emellertid inte att det inte är möjligt att, inom ramen för en granskning av dessa uppgifter, beakta prognoser avseende framtida händelser, under förutsättning att dessa är relevanta och grundade på objektiva uppgifter som framkommit under undersökningen.

93 Vad gäller frågan huruvida sådana prognoser är relevanta i förevarande fall, kan det påpekas att sökanden inte har lyckats motbevisa rådets bedömning, enligt vilken den

berörda exportörens lönsamhet och planerade investeringar kan vara relevanta när det bestäms vilken avskrivningsmetod som skall tillämpas.

- 94 Vad beträffar frågan huruvida de prognoser som rådet har beaktat är välgrundade, kan det påpekas att sökanden inte har bestritt att bolaget regelbundet investerade betydande belopp under den treårsperiod som löpte fram till och med undersökningsperiodens slut. Även om denna faktiska omständighet inte nödvändigtvis leder fram till slutsatsen att den aktuella avskrivningen ägde rum i en situation då det gjordes regelbundna och löpande investeringar, såsom rådet har ansett, kan det påpekas att denna ekonomiska bedömning omfattas av det stora utrymme för skönsmässig bedömning som gemenskapsinstitutionerna har när de skall analysera komplicerade ekonomiska förhållanden. Sökanden har inte visat att rådets bedömning i detta hänseende var uppenbart oriktig.
- 95 Sökanden har följaktligen inte styrkt att rådet har åsidosatt artiklarna 5 och 11.1 i grundförordningen.
- 96 Mot bakgrund av vad anförts ovan kan denna invändning inte godtas.

Användningen av den degressiva avskrivningsmetoden (den fjärde invändningen avseende den första grundens andra del)

— Parternas argument

- 97 Sökanden har gjort gällande att rådet har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, genom att använda sig av den degressiva avskrivningsmetoden vid beräkningen av

subventionsbeloppet. I riktlinjerna anges att den linjära metoden skall användas och detta följer även av institutionernas praxis. I den ifrågasatta förordningen förklaras inte skälen till att gemenskapsinstitutionerna har frångått sin fasta praxis, trots att sökanden hade använt sig av den linjära metoden i sin redovisning.

- 98 Rådet har svarat att artikel 7.3 i grundförordningen inte medför att det är uteslutet att använda en annan avskrivningsmetod än den linjära metoden, även om denna sistnämnda metod normalt används. Det förhållandet att den degressiva avskrivningsmetoden inte har använts tidigare saknar betydelse.

— Förstainstansrättens bedömning

- 99 Det framgår av skäl 45 i den ifrågasatta förordningen att gemenskapsinstitutionerna har fastställt avskrivningstiden med hjälp av den degressiva avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning för de aktuella tillgångarna.
- 100 Sökanden har i detta avseende anført att tillämpningen av den degressiva avskrivningsmetoden, som sådan, strider mot artikel 7.3 i grundförordningen, så som denna har tolkats i kommissionens riktlinjer och tillämpats i kommissionens tidigare praxis.
- 101 Det skall påpekas att lydelsen av artikel 7.3 i grundförordningen inte utesluter att den degressiva avskrivningsmetoden används.

- 102 I avsnitt F a ii i riktlinjerna föreskrivs att kommissionen, för att fastställa storleken på subventionen, normalt använder sig av den linjära avskrivningsmetoden. Av denna anvisning följer emellertid inte att det inte är möjligt att använda någon annan avskrivningsmetod. I avsnitt A i riktlinjerna föreskrivs dessutom att de anvisningar som anges i riktlinjerna inte gäller såvida särskilda omständigheter motiverar ett annat tillvägagångssätt.
- 103 Rådet har i förevarande fall, i skälen 44–45 i den ifrågasatta förordningen, förklarat att det med hänsyn till den avskrivningstid som tillämpades i gemenskapsindustrin och med hänsyn till de särskilda omständigheter som gällde för sökanden var lämpligare att använda den degressiva avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning, vilken medför en snabbare avskrivning än den linjära metod som föreskrivs i samma lagstiftning. Under dessa omständigheter kunde gemenskapsinstitutionerna lagligen följa ett annat tillvägagångssätt än det som normalt föreskrivs i riktlinjerna.
- 104 Sökandens argument, att den degressiva avskrivningsmetoden inte har använts av gemenskapsinstitutionerna i andra antisubventionsundersökningar, är inte tillräckligt i sig för att påverka bedömningen att det är lagenligt att tillämpa metoden i detta fall (se punkterna 45–46 ovan).
- 105 Vad gäller sökandens kritik, att rådet har tillämpat en annan metod än den som tillämpats i bolagets redovisning, kan det påpekas att rådet med fog har ansett att det i förevarande fall inte var lämpligt att tillämpa den avskrivningsmetod som använts i nämnda redovisning (se punkterna 65–67 och 79 ovan).
- 106 Sökandens påstående att gemenskapsinstitutionerna har åsidosatt artikel 7.3 i grundförordningen, redan genom att avvika från det tillvägagångssätt som föreskrivs i riktlinjerna och som använts i tidigare antisubventionsundersökningar, kan följaktligen inte godtas.

107 Mot bakgrund av dessa överväganden kan denna invändning inte godtas.

Beräkningarnas påstått godtyckliga karaktär (den femte invändningen avseende den första grundens andra del)

— Parternas argument

108 Sökanden har gjort gällande att den metod som har använts av rådet för att komma fram till en period om 4,2 år är godtycklig. Institutionerna har bland annat godtyckligt valt perioden om sex år för att jämföra de två avskrivningsmetoderna, den linjära och den degressiva, och den period om sex år då sökanden antogs göra löpande investeringar. Om institutionerna hade valt ett annat antal år hade de kunnat komma till ett annat resultat.

109 Det förhållandet att fastställandet av den aktuella avskrivningstiden skett på ett godtyckligt sätt framgår även av den omständigheten att kommissionen, i sin första redogörelse, föreslog en period om tre år, vilken senare — med tillgång till samma uppgifter — ändrades till 4,2 år.

110 Rådet har gjort gällande att det förhållandet att det, genom att ändra beräkningens parametrar, kunnat komma fram till en annan avskrivningstid inte innebär att dess tillvägagångssätt var godtyckligt. Sökanden har inte visat att rådet överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

- 111 Enligt rådet kunde kommissionen ändra sitt tillvägagångssätt under undersökningens gång, även om en sådan ändring inte grundade sig på nya uppgifter. Detta innebär inte att det nya tillvägagångssättet var godtyckligt.

— Förstainstansrättens bedömning

- 112 Genom denna invändning har sökanden gjort gällande att den normala avskrivningstiden inte har fastställts på ett objektivt sätt. Sökanden har för det första anfört att gemenskapsinstitutionerna valde de parametrar som använts för att jämföra de två alternativa metoder som föreskrivs i indisk lagstiftning på ett godtyckligt sätt och, för det andra, att de utan nya bevis ändrade avskrivningstiden i ett sent skede av undersökningen.
- 113 Vad beträffar det första påståendet framgår det av skäl 45 i den ifrågasatta förordningen att den representativa tid på 6 år som använts i förevarande fall motsvarade såväl den genomsnittliga avskrivningstid som användes inom gemenskapsindustrin som den avskrivningstid som följde av den linjära avskrivningsmetod som föreskrivs i indisk lagstiftning, vilken var en av de metoder som kunde användas. Det kan således inte anses att institutionerna gjort ett godtyckligt val när de valde denna period. Sökandens argument, enligt vilket resultatet skulle ha blivit annorlunda om man vid beräkningen hade utgått från en annan period, kan inte påverka ovanstående konstaterande, nämligen att den valda perioden inte har valts på ett godtyckligt sätt.
- 114 Vad beträffar det andra påståendet, enligt vilket kommissionen ursprungligen föreslagit en period om tre år, kan det erinras om att en undersökning angående handelspolitiska skyddsåtgärder är en fortlöpande process, under vilken många slutsatser fortlöpande ändras. Det kan följaktligen inte uteslutas att gemenskapsinstitutionernas slutgiltiga slutsatser avviker från dem som dragits vid en viss tidpunkt i undersökningen (domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 182). Sökanden har således inget stöd för sitt påstående

att en ändring i bedömningen av avskrivningstiden, som inträffar under undersökningen, utgör ett tecken på att denna bedömning är godtycklig. Dessutom, trots att ändringen i förevarande fall inte grundade sig på nya bevis, företogs den, såsom rådet har angett, till följd av sökandens skriftliga och muntliga yttranden.

- 115 Sökanden har således inte visat att den bedömning som gjorts av gemenskapsinstitutionerna varit godtycklig. Förevarande invändning kan därför inte godtas.
- 116 Mot bakgrund av ovanstående skall den första grunden underkännas i sin helhet.

Den andra grunden: Åsidosättande av rätten till försvar och en bristfällig motivering vad gäller bedömningen av tillgångarnas normala avskrivningstid

Parternas argument

- 117 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, i sin redogörelse i skrivelsen av den 9 april 2003, presenterade en ny metod för att beräkna avskrivningstiden, vilken skiljde sig väsentligt från den metod som använts i den slutliga underrättelsen av den 4 mars 2003. Det var inte möjligt för sökanden att med ledning av denna redogörelse förstå den nya metoden. Kommissionen medgav implicit detta förhållande genom att den 5 maj 2003 sända kompletterande förklaringar.

- 118 Inte heller nämnda kompletterande förklaringar av den 5 maj 2003 möjliggjorde för sökanden att utöva sin rätt till försvar. Sökanden gavs för det första inte möjlighet att yttra sig på ett meningsfullt sätt efter den 5 maj 2003, eftersom det i detta skede hade varit omöjligt att ändra förslaget angående antagandet av den ifrågasatta förordningen. För det andra förstod sökanden inte ens med ledning av de kompletterande förklaringarna hur kommissionen hade fastställt avskrivningsperioden till 4,2 år. Det hade räckt att bifoga en tabell med sifferberäkningar, vilket kommissionen underlät att göra.
- 119 Sökanden har, vad beträffar rådets argument att sökanden borde ha begärt närmare förklaringar angående redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003, påpekat att det i nämnda skrivelse fastställdes en mycket kort svarsfrist och att bolagets svarsskrivelse av den 14 april 2003 innehöll en underförstådd anmodan att lämna närmare förklaringar.
- 120 Sökanden har, i andra hand, gjort gällande att den ifrågasatta förordningen är bristfälligt motiverad, eftersom de ofullständiga skäl som fanns i skrivelsen av den 9 april 2003 återges i förordningen.
- 121 Rådet har gjort gällande att den kompletterande redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003 innehöll tillräckliga upplysningar. Om sökanden inte förstod den beräkningsmetod som presenterades i denna redogörelse hade bolaget kunnat be om ytterligare förklaringar. I sitt svar av den 14 april 2003 uttryckte sökanden emellertid endast att bolaget inte godtog den metod som använts av kommissionen.
- 122 Det förhållandet att kommissionen den 5 maj 2003 skickade kompletterande förklaringar innebär inte att den medgav att redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003 inte innehöll tillräckliga upplysningar. Dessa förklaringar utgjorde nämligen bara ett svar på den beräkning som sökanden hade redogjort för den 14 april 2003. I motsats till vad sökanden har gjort gällande sändes de i rimlig tid.

- 123 Sökanden kände till de avskrivningsmetoder som användes av kommissionen och borde inte ha haft några svårigheter att beräkna de aktuella beloppen. Sökanden begärde inte någon gång under det administrativa förfarandet att få några sifferberäkningar i tabellform.
- 124 Sökanden har slutligen, i vilket fall som helst, inte åberopat något argument som talar för att den eventuellt bristfälliga informationen medförde att sökanden inte hade möjlighet att försvara sig.

Förstainstansrättens bedömning

- 125 Enligt artikel 30.1 och 30.2 i grundförordningen kan de berörda exportörerna begära att få slutlig information om de väsentliga omständigheter och överväganden som ligger till grund för en planerad rekommendation om införande av slutgiltiga åtgärder. Denna skyldighet att lämna slutlig information syftar till att säkerställa att de berörda företagens rätt till försvar iakttas (se, analogt, med avseende på dumpning, förstainstansrättens dom av den 21 november 2002 i mål T-88/98, Kundan och Tata mot rådet, REG 2002, s. II-4897, punkt 131).
- 126 Enligt fast rättspraxis med avseende på handelspolitiska skyddsåtgärder skall de företag som är berörda av den undersökning som föregår antagandet av slutgiltiga åtgärder dessutom ges tillfälle att under det administrativa förfarandet på ett meningsfullt sätt framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena är riktiga och relevanta (se domen i det ovannämnda målet Kundan och Tata mot rådet, punkt 132 och där angiven rättspraxis).

- 127 Den omständigheten att den slutliga informationen är ofullständig kan endast medföra att en förordning om införande av slutgiltiga tullar ogiltigförklaras, om de berörda parterna inte har kunnat tillvarata sina intressen på grund av denna försummelse (se domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 292 och där angiven rättspraxis).
- 128 Sökandens kritik avseende den aktuella informationens bristfällighet skall undersökas mot bakgrund av dessa principer.
- 129 Förstainstansrätten påpekar att den metod för att beräkna subventionen som beskrevs i underrättelsen av den 4 mars 2003, ändrades genom redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003. När det gäller fastställandet av den avskrivningstid som valts för att fördela subventionen över en viss tid, har kommissionen således lämnat den slutliga informationen i redogörelsen av den 9 april 2003.
- 130 Punkt 28 i nämnda redogörelse har följande lydelse:

”Det har ansetts lämpligt att tillämpa den degressiva avskrivningsmetoden, vilken möjliggör en snabbare avskrivningstid än den linjära metoden. Det kan noteras att den degressiva avskrivningsmetoden som föreskrivs i den indiska företagslagen och som det redogörs för i skäl 43, vid pågående regelbundna investeringar, möjliggör en 30% snabbare avskrivning än motsvarande linjära metod under en representativ tid på 6 år som tillämpas vid den linjära metoden. Detta motsvarar en tid av 4,2 år jämfört med 6 år för den linjära metoden och denna kortare tid har använts för att fördela den förmån som erhållits.”

- 131 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att även om den ovan nämnda slutliga informationen hänvisar till en situation, som kännetecknas av att det görs pågående regelbundna investeringar, framgår det inte av den att kommissionen, när den uppskattade den aktuella avskrivningstiden, tog hänsyn till investeringar på lika stora årliga belopp under en sexårsperiod.
- 132 Det skall i detta avseende påpekas att den aktuella slutliga informationen avser en jämförelse mellan de två avskrivningsmetoder som föreskrivs i lagstiftningen i sökandens hemland och att informationen innehåller alla de faktorer som är nödvändiga för beräkningen samt dess resultat. Det kan under dessa omständigheter konstateras att, även om det är riktigt att meningen ”vid pågående regelbundna investeringar” inte nödvändigtvis innebär att de årliga belopp som investeras skall vara lika stora under den aktuella perioden, den oklarhet som denna formulering skulle kunna ge upphov till inte har kunnat utgöra något hinder för sökanden att förstå den metod som har tillämpats. Även om sökanden var tveksam angående den exakta betydelsen av den aktuella meningen var det nämligen möjligt för bolaget, som förfogade över alla de faktorer som var nödvändiga för beräkningen och som kände till de berörda avskrivningsmetoderna, att kontrollera meningens betydelse i förhållande till andra faktorer för beräkningen.
- 133 Det kan dessutom påpekas att sökanden aldrig frågade kommissionen om betydelsen av denna mening. I sitt svar på den aktuella redogörelsen, i skrivelsen av den 14 april 2003, nöjde sig sökanden med att bestrida att kommissionens beräkning var korrekt genom att presentera en alternativ beräkning. Det framgår av denna alternativa beräkning att sökanden föreslagit att avskrivningen skulle beräknas med avseende på en ursprunglig investering, i stället för att räkna med pågående regelbundna investeringar. Denna skrivelse visar således inte att sökanden inte varit i stånd att förstå den metod som tillämpats, utan i stället att bolaget har bestritt en av de faktorer som legat till grund för beräkningen.
- 134 Under dessa förhållanden har sökanden inte styrkt att redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003 var ofullständig med avseende på bedömningen av de aktuella tillgångarnas normala avskrivningstid.

- 135 I vilket fall som helst bemötte kommissionen, i sin skrivelse av den 5 maj 2003, sökandens förslag till alternativ beräkning och påpekade därvid att den beräkning som gjorts av institutionerna var grundad på investeringar på lika stora årliga belopp under hela den representativa perioden. Då denna information lämnades till sökanden innan kommissionen antog förslaget till den ifrågasatta förordningen, kan sökanden inte med framgång göra gällande att den inte skickades i tid (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 19 november 1998 i mål T-147/97, Champion Stationery m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4137, punkt 82).
- 136 Det kan, med avseende på det argument sökanden har åberopat i andra hand, nämligen en bristfällig motivering, påpekas att innehållet i punkt 28 i redogörelsen i skrivelsen av den 9 april 2003 har upprepats i skäl 45 i den ifrågasatta förordningen. Eftersom sökanden inte har visat att denna redogörelse var ofullständig, skall motiveringen i den ifrågasatta förordningen anses vara tillräcklig i detta avseende.
- 137 Mot bakgrund av vad angetts ovan har sökanden inte styrkt att den slutliga informationen var ofullständig och att den därför medfört ett åsidosättande av sökandens rätt till försvar.
- 138 Talan kan därför inte bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 8.2 och 8.6 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av faktorer som rör fastställandet av skadan och orsakssambandet

Inledande synpunkter

- 139 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att frågan huruvida gemenskapsindustrin har lidit skada och huruvida denna beror på subventionerad import

förutsätter en bedömning av komplicerade ekonomiska frågor, vid vilken institutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolsprövningen av denna bedömning skall utövas inom de ramar som angetts ovan i punkt 28.

140 Det ankommer på sökanden att lägga fram sådana bevis att förstainstansrätten kan slå fast att rådet har gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning vid värderingen av skadan (se domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 119 och där angiven rättspraxis).

141 Sökanden har, inom ramen för denna grund, påstått att gemenskapsinstitutionernas granskning av de ekonomiska indikatorer som var relevanta för att fastställa skadan och orsakssambandet var godtycklig och innehöll uppenbart oriktiga bedömningar samt, i andra hand, att den var bristfälligt motiverad. Sökanden har gjort gällande fyra invändningar i detta avseende.

Den metod som användes för att jämföra ekonomiska faktorer (den första invändningen)

— Parternas argument

142 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna, i sin granskning av de indikatorer som rör skadan, har underskattat betydelsen av en positiv utveckling för gemenskapsindustrin. Sökanden har inte bestritt de konstateranden som avser faktiska omständigheter, men har invänt mot den jämförelse som gjorts av dessa och de slutsatser som dragits vid denna jämförelse.

- 143 För det första har gemenskapsinstitutionerna felaktigt bedömt effekterna av importen på grundval av uppgifter från åren 1998–2000.
- 144 Gemenskapsinstitutionerna beaktade felaktigt uppgifterna från Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) för år 1998. Av de uppgifter som lämnats i den tabell som finns i skäl 62 i den ifrågasatta förordningen framgår att sökanden, den enda indiska exporterande tillverkaren av den aktuella varan, började exportera under räkenskapsåret 1999/2000.
- 145 Vidare var Eurostats uppgifter för åren 1998–2000 inte tillförlitliga. Den berörda kategorin i den nomenklatur som fastställts för statistiken omfattade många andra varor än cdr-skivor, vilka importerades i olika förpackningar, och kvantiteten angavs i ton, vilket innebär att det skulle ha varit nödvändigt att tillämpa en matematisk formel på Eurostats uppgifter för att uppskatta antalet importerade cdr-skivor. Eftersom kvantiteterna emellertid var mycket små skulle en sådan formel inte vara statistiskt tillförlitlig.
- 146 Det framgår dessutom av skälen 55–64 i den ifrågasatta förordningen att importen från Indien, under åren 1998–2000, inte översteg tröskelvärdet på 1 procent av gemenskapsmarknaden. Den var således negligerbar enligt artikel 14.4 i grundförordningen.
- 147 Vidare togs det vid bedömningen av gemenskapsindustrins situation inte tillräcklig hänsyn till att importen var låg under de första tre åren av den period som undersökningen avsåg. Gemenskapsinstitutionerna jämförde uppgifterna för år 1998 med uppgifterna för undersökningsperioden och drog slutsatsen att gemenskapsindustrin hade ökat sin marknadsandel inom gemenskapen med 3,7 procent-

enheter, trots att en jämförelse mellan år 2000, det första året då importen inte var negligerbar, och undersökningsperioden skulle ha visat en högre ökning, nämligen 5 procentenheter.

- 148 Sökanden har för det andra gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde fel då de grundade sina slutsatser på en jämförelse mellan perioder som överlappar varandra.
- 149 Det var felaktigt att jämföra kalenderår med undersökningsperioden. Kalenderåret 2001 och undersökningsperioden, som sträckte sig från och med april 2001 till och med mars 2002, överlappade varandra med nio månader, vilket inte gjorde det möjligt att beakta säsongsmässiga variationer vid jämförelsen mellan dem.
- 150 Det var även felaktigt av rådet att jämföra den utveckling som ägt rum under flera på varandra följande år före år 2001 med den utveckling som konstaterats mellan detta år och undersökningsperioden eller under undersökningsperioden. Exempelvis var den slutsats som drogs vid jämförelsen av ökningen av gemenskapstillverkningen, i skäl 73 i den ifrågasatta förordningen, enligt vilken ökningen minskat under undersökningsperioden, felaktig, eftersom den siffra som gäller för undersökningsperioden avsåg en mycket kortare period än den period som de övriga siffror som använts vid jämförelsen avsåg. Detsamma gäller de slutsatser som dragits angående prisnedgången, den begränsade kapacitetsökningen samt den långsamma ökningen av försäljningsvolymen, vilka anges i skälen 59, 74 och 76 i den ifrågasatta förordningen.
- 151 Rådet har inledningsvis påpekat att fastställandet av skadan, enligt gemenskapsinstitutionernas praxis, förutsätter att ekonomiska indikatorer bedöms över en skadeundersökningsperiod på fyra till fem år, vilken avslutas med undersök-

ningsperioden. I förevarande fall undersökte gemenskapsinstitutionerna utvecklingen av skadefaktorerna under åren 1998–2001 och under undersökningsperioden.

- 152 Rådet har för det första gjort gällande att sökandens påstående, att denna undersökning inte skulle ha omfattat åren 1998, 1999 och 2000, under vilka importen var låg, är felaktigt.
- 153 Det saknar betydelse att sökanden inte exporterade till gemenskapen under år 1998, eftersom gemenskapsinstitutionerna skall analysera de uppgifter som gäller för det berörda landet och inte dem som gäller exportören.
- 154 Sökanden har dessutom inte visat att Eurostats uppgifter för de aktuella åren var felaktiga. Gemenskapsinstitutionerna har i vilket fall som helst även undersökt utvecklingen av de indikatorer som avser importen på grundval av siffror som lämnats av sökanden, och kommit fram till resultat som är jämförbara med de resultat som följer av en undersökning av Eurostats uppgifter.
- 155 Vidare strider inte jämförelsen av uppgifterna för de aktuella åren mot artikel 14.3 och 14.4 i grundförordningen, vilken avser de fall då importen varit negligerbar under undersökningsperioden.
- 156 Rådet tog dessutom även hänsyn till det förhållandet att importen var låg under åren 1998–2000. Vad beträffar sökandens argument angående gemenskapsindustrins ökade marknadsandel, ansågs utvecklingen av denna indikator vara positiv och sökanden har inte visat hur den kompletterande granskning som begärts hade kunnat påverka bedömningen av skadan.

- 157 Rådet har för det andra gjort gällande att sökandens påstående, att jämförelsen av den utveckling som ägt rum under perioder som överlappar varandra har kunnat leda till en oriktig bedömning, är felaktigt.
- 158 Vad beträffar den jämförelse som gjorts mellan kalenderåret 2001 och undersökningsperioden, väljer gemenskapsinstitutionerna normalt som undersökningsperiod, enligt artikel 5 i grundförordningen, exportörens senaste räkenskapsår, vilket kan skilja sig från kalenderåret. I ett sådant fall finns det inget som hindrar gemenskapsinstitutionerna från att jämföra utvecklingen under undersökningsperioden med utvecklingen under det föregående året, vilket delvis sammanfaller med undersökningsperioden. Sökanden har dessutom inte visat att importen av cdr-skivor är underkastad säsongsmässiga variationer som innebär att det inte är lämpligt att jämföra de två aktuella perioderna.
- 159 Sökanden har dessutom inte åberopat något sakligt fel som skulle ha påverkat de uppgifter som använts eller den granskning som gjorts av institutionerna. Sökanden har i synnerhet inte bestritt de konstateranden angående faktiska omständigheter som anges i skälen 59, 73, 74 och 76 i den ifrågasatta förordningen. Sökanden har dessutom inte förklarat på vilket sätt de påstådda felaktigheterna vid jämförelsen av uppgifterna har påverkat den helhetsbedömning som gjorts av skadan.

— Förstainstansrättens bedömning

- 160 Sökanden har inom ramen för sin första invändning i huvudsak invänt mot att det har använts uppgifter som avser olika perioder vid jämförelsen av utvecklingen av ekonomiska faktorer.

- 161 Enligt fast rättspraxis förfogar gemenskapsinstitutionerna över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det skall fastställas vilken tidsperiod som skall beaktas för att fastställa skadan (se domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 277 och där angiven rättspraxis).
- 162 Det skall dessutom observeras att gemenskapsinstitutionerna kan undersöka skadan över en längre tidsperiod än den som omfattas av undersökningen. Denna möjlighet motiveras av att undersökningen av ekonomiska faktorer bör göras under en tillräckligt lång tidsperiod (domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkt 87).
- 163 I förevarande fall framgår det av skäl 10 i den ifrågasatta förordningen att undersökningen omfattade perioden från och med den 1 april 2001 till och med den 31 mars 2002, vilket motsvarade sökandens senaste räkenskapsår. Den period som beaktades för bedömningen av skadan omfattade undersökningsperioden och de fyra föregående kalenderåren, således perioden från och med den 1 januari 1998 till och med den 31 mars 2002.
- 164 Sökanden har påpekat att bolaget inte invänder mot valet av den ifrågavarande perioden som sådan. Sökanden har däremot för det första gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna inte kunde grunda sina slutsatser på uppgifter avseende åren 1998, 1999 och 2000, under vilka importen var mycket liten.
- 165 Det framgår av skälen 55 och 57 i den ifrågasatta förordningen att importen volymmässigt och marknadsandelsmässigt var mycket liten under åren 1998–1999, och att den endast uppgick till 1 procent av gemenskapsmarknaden år 2000.
- 166 Förstainstansrätten skall följaktligen pröva huruvida gemenskapsinstitutionerna tog hänsyn till denna omständighet när de bedömde skadefaktorerna.

- 167 Sökanden har i detta hänseende gjort gällande att bolaget var den enda indiska exportören och att det började exportera till gemenskapen från och med april månad 1999.
- 168 Förstainstansrätten påpekar först och främst att frågan huruvida det uppkommit en skada skall fastställas med utgångspunkt i en helhetsbedömning, och det är inte nödvändigt att göra en individuell bedömning av den import som kan tillräknas vart och ett av de ansvariga bolagen (se, analogt med avseende på dumpning, domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 163 och där angiven rättspraxis). Det framgår dessutom av rättspraxis att gemenskapsinstitutionerna inte gör en uppenbart oriktig bedömning när de stöder sig på uppgifter som de rimligen kan ha tillgång till (se domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkterna 229–230 och där angiven rättspraxis).
- 169 Dessutom, även om de uppgifter sökanden i förevarande fall lämnade till kommissionen, enligt vilka bolaget började exportera från och med den 1 april 1999, hade kunnat medföra ett ifrågasättande av huruvida Eurostats uppgifter för år 1998 och början av år 1999 var representativa, kan det påpekas att gemenskapsinstitutionerna i skäl 64 i den ifrågasatta förordningen har påpekat att bedömningen av de indikatorer som avsåg importen koncentrerats till en period från år 2000, det vill säga en period under vilken sökanden faktiskt exporterade till gemenskapen.
- 170 Sökanden har vidare anfört att den ringa importvolymen påverkade Eurostats statistiska uppgifters representativa karaktär för åren 1998–2000.
- 171 Förstainstansrätten påpekar i detta avseende att sökanden inte har lagt fram något som helst bevis till stöd för sitt påstående att den statistiska metod som tillämpas av Eurostat för att fastställa de aktuella uppgifterna inte är tillförlitlig när det rör sig om

små kvantiteter. Under dessa förhållanden kan argumentet att importvolymen var ringa under den aktuella perioden inte i sig anses visa att Eurostats uppgifter avseende denna period saknar tillförlitlighet. Det framgår i vilket fall som helst av skälen 61–62 i den ifrågasatta förordningen att gemenskapsinstitutionerna jämförde Eurostats uppgifter med de uppgifter som lämnats av sökanden och kom fram till likartade resultat för den ifrågavarande perioden.

- 172 Förstainstansrätten finner således att rådet, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning, kunde använda sig av Eurostats uppgifter för åren 1998, 1999 och 2000.
- 173 Sökanden har även gjort gällande att det stred mot artikel 10.11 och artikel 14.3 och 14.4 i grundförordningen att beakta uppgifterna för de aktuella åren, eftersom importen var negligerbar under dessa år.
- 174 Enligt artikel 10.11 och artikel 14.3 och 14.4 i grundförordningen kan en antisubventionsundersökning inte inledas eller skall omedelbart avslutas om skadan anses vara negligerbar, det vill säga när importen motsvarar en marknadsandel som är mindre än 1 procent.
- 175 Sökanden har i förevarande fall inte gjort gällande att marknadsandelen för importen var lägre än det ovan nämnda tröskelvärdet på 1 procent vid något som helst tillfälle under undersökningsperioden från och med den 1 april 2001 till och med den 31 mars 2002. Det förhållandet att marknadsandelen för den nämnda importen understeg detta tröskelvärde i inledningsskedet av den längre period som valts för att värdera de ekonomiska faktorerna saknar emellertid betydelse med avseende på ovan nämnda bestämmelser. Sökandens argument grundat på dessa bestämmelser kan således inte godtas.

- 176 Dessutom kan det, med avseende på sökandens argument angående bedömningen av de indikatorer som rör gemenskapsindustrins situation under åren 1998–2000, påpekas att gemenskapsinstitutionerna, när de skall granska ekonomiska faktorer, lagenligt kan ta hänsyn till den utveckling som skett inom gemenskapsindustrin under hela den beaktade perioden, inklusive under de år då importen ännu inte nått någon betydande nivå.
- 177 I förevarande fall har sökanden inte visat att valet av startdatum för den period som beaktats har medfört en oriktig redogörelse för utvecklingen av de ekonomiska faktorerna, med avseende på det förhållandet att den aktuella importen påbörjades samtidigt som gemenskapsindustrin utvecklades negativt. Även om gemenskapsindustrin, enligt det exempel som getts av sökanden, ökade sina marknadsandelar i större omfattning mellan år 2000 och undersökningsperioden än mellan år 1998 och undersökningsperioden, har denna indikator nämligen i vilket fall som helst ansetts vara positiv. Sökanden har i detta hänseende inte visat på vilket sätt rådets slutsatser angående förekomsten av skada och orsakssamband skulle ha påverkats om den beaktade periodens startdatum hade infallit under år 2000.
- 178 Sökandens argument avseende det förhållandet att hänsyn tagits till uppgifter avseende åren 1998, 1999 och 2000 kan således inte godtas.
- 179 Sökanden har för det andra kritiserat den bedömning som gjorts av de uppgifter som avser perioder som delvis överlappar varandra.
- 180 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjort sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning när de jämförde uppgifter som avsåg kalenderår, bland annat åren 1998 och 2001, med uppgifter som avsåg undersökningsperioden, vilken överlappade år 2001 med nio månader.

- 181 Det kan påpekas att den undersökningsperiod som valts i förevarande fall omfattar ett år. Den jämförelse som gjorts mellan de uppgifter som avser kalenderår och denna period, av samma längd, kan således inte ha lett till en felaktig redogörelse av de ekonomiska faktorerna, om det inte visats att marknaden för cdr-skivor var känslig för säsongsmässiga variationer. Sökanden har emellertid inte angett att marknaden för cdr-skivor varit föremål för sådana variationer.
- 182 Vidare har sökanden klandrat rådet för att ha jämfört utvecklingen från ett år till ett annat med den utveckling som skedde mellan år 2001 och undersökningsperioden. Denna kritik avser bedömningen av tillverkningen, prisnivåerna, produktionskapaciteten och försäljningsvolymerna inom gemenskapen, vilken gjorts i skälen 59, 73, 74 respektive 76 i den ifrågasatta förordningen.
- 183 Det skall i detta hänseende påpekas att den utveckling som ägt rum mellan de undersökta på varandra följande kalenderåren inte är direkt jämförbara med den utveckling som ägde rum från år 2001 till slutet av undersökningsperioden, eftersom denna sistnämnda utveckling hänför sig till en period som har en annan längd.
- 184 Det framgår emellertid inte av analysen av skälen 59, 73, 74 och 76 i den ifrågasatta förordningen att slutsatserna, vad beträffar utvecklingen av indikatorerna i fråga, har grundats på den utveckling som visat sig från år 2001 till slutet av undersökningsperioden. Även om rådet i skälen 73, 74 och 76 har påpekat att ökningen av gemenskapsindustrins tillverkning "var ... mindre under undersökningsperioden", att kapacitetsökningen från och med år 2001 var "begränsad", att ökningen av gemenskapsindustrins försäljningsvolym "bara [var] 6% under undersökningsperioden jämfört med 2001", har det inte av dessa konstateranden dragit slutsatsen att den situation för gemenskapsindustrin som framträdde genom dessa indikatorer hade försämrats. Rådet angav visserligen i skäl 59 att importpriset ökade med 17 procent mellan år 2001 och undersökningsperioden, men grundade inte desto mindre sina slutsatser om skadan, i skäl 102, på den totala prisminskningen på 59 procent från år 2000 till slutet av undersökningsperioden. Det kan påpekas att sökanden inte har bestritt något av dessa konstateranden avseende de faktiska omständigheterna.

- 185 Dessutom, även om sökanden har kritiserat det förhållandet att gemenskapsinstitutionerna inte har extrapolerat de uppgifter som avsåg år 2002, har bolaget inte visat på vilket sätt rådet, i avsaknad av en sådan extrapolering, har gett en felaktig bild av utvecklingen av de berörda indikatorerna. Sökanden har således inte visat att en sådan påstådd brist i redogörelsen av uppgifterna har lett till en felaktig bedömning av dessa indikatorer.
- 186 Det kan påpekas att sökanden inte har angett på vilket sätt det fel rådet påstås ha gjort sig skyldigt till vid jämförelsen mellan de aktuella uppgifterna skulle ha kunnat inverka på dess slutsatser angående förekomsten av en skada och ett orsakssamband (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, punkt 167 och där angiven rättspraxis). Sökanden har inte ens angett på vilket sätt dessa slutsatser hade kunnat ändras väsentligt om rådet hade tagit hänsyn till de extrapolerade uppgifterna avseende år 2002.
- 187 Förstainstansrätten finner därför att sökanden inte har styrkt att rådet har gjort sig skyldigt till en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller till ett uppenbart fel i sin bedömning av de aktuella indikatorerna.
- 188 Sökanden har slutligen, inom ramen för denna invändning, åberopat artikel 8.2 och 8.6 i grundförordningen och gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna inte har analyserat uppgifterna avseende olika perioder på ett objektivt sätt.
- 189 Eftersom sökanden inte har visat att det förekommit någon felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller ett uppenbart fel i bedömningen av de aktuella uppgifterna, kan bolaget inte med framgång göra gällande att valet av jämförelseperioder varit godtyckligt. Argumentet angående avsaknad av objektivitet i detta hänseende kan således inte godtas.

190 Denna invändning kan därför inte godtas.

Bedömningen av lagernivåerna (den andra invändningen)

— Parternas argument

191 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjort sig skyldiga till ett uppenbart fel när de, i skäl 103 i den ifrågasatta förordningen, drog slutsatsen att utvecklingen av gemenskapsindustrins lagernivåer utgjorde en av de indikatorer som dramatiskt försämrades. Gemenskapsindustrins lager minskades mellan år 2000 och undersökningsperioden, vilket tvärtom visade på en positiv utveckling. Detta fel är, enligt sökanden, tillräckligt i sig för att den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras.

192 Rådet har gjort gällande att den bedömning av lagren som gjorts i skäl 103 i den ifrågasatta förordningen är korrekt, eftersom det är försämringen av denna faktor under skadeundersökningsperioden som avses, mellan 1998 och undersökningsperioden, och inte situationen under undersökningsperioden. Lagernivån var i vilket fall som helst inte någon avgörande faktor vid fastställandet av skadan. Ett eventuellt fel kan således inte medföra att den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras, eftersom det inte påverkar resultatet av skadeundersökningen.

— Förstainstansrättens bedömning

193 Sökanden har inom ramen för denna invändning gjort gällande att bedömningen av gemenskapsindustrins lagerutveckling är uppenbart felaktig. Sökanden har inte

ifrågasatt de sifferuppgifter angående denna utveckling som anges i skäl 80 i den ifrågasatta förordningen. Sökanden har emellertid påpekat att rådet, i skäl 103 i den ifrågasatta förordningen, på grundval av dessa uppgifter felaktigt drog slutsatsen att indikatorn avseende lagren hade försämrats dramatiskt under den beaktade perioden.

194 Förstainstansrätten erinrar om att den beaktade perioden i förevarande fall sträckte sig från år 1998 till slutet av undersökningsperioden. Det framgår av uppgifter som inte har bestritts av sökanden, att gemenskapsindustrins lager, under hela denna period, ökade väsentligt.

195 Sökanden har inte styrkt att förbättringen från och med år 2000 av indikatorn avseende lagren uttryckt i procent av tillverkningen hade kunnat vända den konstaterade negativa utvecklingen för hela den beaktade perioden. Det framgår nämligen av skäl 80 i den ifrågasatta förordningen att lagren låg på en hög nivå under hela den beaktade perioden, att de ökade i absoluta tal mot slutet av år 2001, vilket således sammanföll med ökningen av importvolymen och att de, i relativa tal, uppgick till en hög nivå, 15 procent, av tillverkningen under undersökningsperioden.

196 Denna invändning kan således inte godtas.

Bedömningen av importpriserna (den tredje invändningen)

— Parternas argument

197 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna, när de drog slutsatsen att importpriserna hade minskat, grundade sig på uppgifter som avsåg åren 1998,

1999 och 2000, vilka varken var relevanta eller tillförlitliga. Den enda tillförlitliga uppgiften vad gäller utvecklingen av importpriserna är att de ökade med 15 procent mellan år 2001 och undersökningsperioden. Denna ökning var i själva verket ännu större, eftersom de två perioderna överlappade varandra.

198 Det förhållandet att importpriserna även granskades på grundval av siffror som lämnats av sökanden föranleder ingen annan bedömning. Gemenskapsinstitutionerna redogjorde dessutom för de aktuella uppgifterna på ett felaktigt sätt. De uppgifter som avsåg sökandens räkenskapsår hänfördes i sin helhet till det senare kalenderåret. Priserna för räkenskapsåret 1999/2000, vilket endast omfattade tre månader av år 2000, hänfördes således till år 2000 och inte till år 1999, under vilket år huvuddelen av inkomsterna hade uppburits.

199 Rådet har svarat med att sökanden felaktigt har angett att granskningen av importpriserna borde ha avsett perioden från år 2001 till undersökningsperioden och inte hela skadeundersökningsperioden. Det förhållandet att importnivåerna i början inte uppgick till tröskelvärdet på 1 procent av gemenskapsmarknaden saknar betydelse.

200 Gemenskapsinstitutionerna har medgett att Eurostats prisuppgifter för åren 1998 och 1999 inte var representativa på grund av importens låga kvantitet. De utförde därför, i skäl 59 i den ifrågasatta förordningen, en jämförelse av prisutvecklingen mellan år 2000 och undersökningsperioden. De genomförde dessutom ytterligare en analys av priserna på grundval av uppgifter som lämnats av sökanden avseende räkenskapsåret 1999/2000 och undersökningsperioden. Resultaten var likartade.

— Förstainstansrättens bedömning

- 201 Bedömningen av importprisnivåerna var i förevarande fall avgörande för slutsatsen att det förekom ett underskridande av priserna i gemenskapen och således att det förelåg en skada. Gemenskapsinstitutionerna analyserade denna indikator i skälen 58–64 i den ifrågasatta förordningen, på grundval av Eurostats uppgifter och på grundval av de uppgifter som lämnats av sökanden.
- 202 Institutionerna drog, vad beträffar Eurostats uppgifter, först och främst slutsatsen att priserna hade minskat markant, med 59 procent, från år 2000 till slutet av undersökningsperioden. Sökanden har bestritt att de uppgifter som avser år 2000 skulle beaktas och har i detta avseende gjort gällande att importen fortfarande var obetydlig. Detta argument har emellertid redan undersökts och underkänts ovan i punkterna 170–175.
- 203 En analys av de siffror som lämnats av sökanden medförde ett resultat som ligger mycket nära det resultat som grundar sig på Eurostats uppgifter, nämligen en prisminskning på 54 procent. Sökanden har emellertid gjort gällande att dessa siffror skildrats på ett felaktigt sätt.
- 204 Det framgår av tabellen i skäl 62 i den ifrågasatta förordningen att procenttalet 54 procent avser prisutvecklingen mellan två av sökandens räkenskapsår. Även om det antas att det inte i skäl 63 tillräckligt tydligt anges att detta procenttal avser utvecklingen mellan år 2000 och undersökningsperioden, utgör denna oklarhet inte heller något fel. Det framgår klart av den tabell som föregår det ifrågavarande skälet att det rör sig om utvecklingen mellan räkenskapsåret 2000 och undersökningsperioden. Sökanden har således inte visat att de siffror bolaget lämnat har skildrats på ett felaktigt sätt.

- 205 Dessutom, även om de uppgifter som lämnats av sökanden avser den period som började den 1 april 1999, medan Eurostats uppgifter avser den period som började den 1 januari 2000, innebär inte detta förhållande i sig att rådet hade fel när det konstaterade att Eurostats siffror och sökandens siffror visade en överensstämmande utveckling. Sökanden har emellertid inte påstått att bolagets uppgifter skulle ha lett till andra slutsatser vad gäller importpriserna om man utgått från ett annat startdatum.
- 206 Sökanden har således inte styrkt att redogörelsen för de faktiska omständigheterna är felaktig eller att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning vid analysen av importpriserna.
- 207 Denna invändning kan därför inte godtas.

Bedömningen av den positiva och negativa utvecklingen (den fjärde invändningen)

— Parternas argument

- 208 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna inte har vägt alla positiva och negativa skadeindikatorer mot varandra, i strid med artikel 8.2 och 8.5 i grundförordningen. Den helhetsbedömning som det redogjorts för i skälen 104–105 i den ifrågasatta förordningen omfattar inte alla positiva och negativa indikatorer. Rådet drog huvudsakligen slutsatsen att den prisunderskridande importen hade påverkat gemenskapsindustrins förmåga att anskaffa kapital, vilket belystes av den negativa utvecklingen för avkastningen på investeringar, lönsamheten och kassaflödet. Rådet grundade således sin helhetsbedömning, med uteslutande av positiva faktorer, på ett litet antal nära förbundna indikatorer.

- 209 Även om den beaktade perioden sträckte sig från år 1998 till undersökningsperioden, borde gemenskapsinstitutionerna ha tagit hänsyn till det förhållandet att importen före år 2000 var negligerbar. De förklarade dessutom inte hur flera faktorer som utvecklats positivt mellan år 2000 och undersökningsperioden, nämligen ökningen av tillverkningen i gemenskapen, gemenskapsindustrins omsättning, marknadsandel och produktivitet och den samtidiga minskningen av produktionskostnaderna, kunde neutraliseras av faktorer som utvecklats negativt.
- 210 Rådet har påpekat att skadeundersökningsperioden började år 1998. Den utveckling som avser perioden efter år 2000, som åberopats av sökanden, har således ett begränsat värde. Gemenskapsinstitutionerna har dessutom aldrig bestritt att det skedde en positiv utveckling. Denna kan emellertid varken redovisas eller vägas mot den negativa utvecklingen, utan skall ingå i en helhetsbedömning av omständigheterna i målet.
- 211 Gemenskapsinstitutionerna drog i förevarande fall slutsatsen att det förelåg en skada på grundval av faktorer som rör industrins förmåga att anskaffa kapital. De beaktade dels den negativa utvecklingen av gemenskapsindustrin uttryckt i pris, lönsamhet och kassaflöde, vilket medfört en märkbar minskning av investeringar, dels det förhållandet att denna industri inte har lyckats dra nytta av sina minskade kostnader. Den positiva utvecklingen, vilken huvudsakligen är knuten till tillväxten, har ansetts vara av mindre betydelse mot bakgrund av den betydande ökningen av konsumtionen i gemenskapen. Ökningen av försäljningen och minskningen av gemenskapsindustrins kostnader var nämligen inte faktorer som var tillräckliga för att kompensera prisnedgången och därmed föra med sig en positiv utveckling av dess lönsamhet. Gemenskapsinstitutionerna hade således fog för slutsatsen att den positiva utvecklingen neutraliserades av den negativa utvecklingen.
- 212 Viktningen av olika faktorer inom ramen för denna helhetsanalys omfattas av gemenskapsinstitutionerna utrymme för skönsmässig bedömning. Sökanden har inte styrkt förekomsten av ett uppenbart fel i detta hänseende.

— Förstainstansrättens bedömning

- 213 Enligt fast rättspraxis skall skadeundersökningen avse en rad faktorer som inte var för sig kan vara avgörande. Det förhållandet att en faktor har utvecklats positivt utgör inte hinder för att det konstateras att det föreligger en väsentlig skada, eftersom ett sådant konstaterande baseras på de olika faktorer som skall beaktas enligt grundförordningen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 30 mars 2000 i mål T-51/96, *Miwon mot rådet*, REG 2000, s. II-1841, punkt 105 och där angiven rättspraxis).
- 214 Rådet har i sina slutsatser angående skadan i förevarande fall, bland annat i skälen 103–105 i den ifrågasatta förordningen, tagit hänsyn till faktorer som utvecklats positivt för gemenskapsindustrin. Rådet har även förklarat skälen till att andra indikatorer, vilka utvecklats på ett negativt sätt, ändå innebar att det förelåg en väsentlig skada.
- 215 Sökanden har inte vederlagt något av de konstateranden som gjorts angående de faktiska omständigheter som denna bedömning avser och har inte heller visat att det förekommit ett uppenbart fel vid bedömningen av de olika skadefaktorerna. Sökanden har emellertid, inom ramen för denna invändning, gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna inte har utfört en korrekt undersökning av de olika positiva och negativa indikatorerna.
- 216 Det skall i detta sammanhang påpekas att en sökande som ifrågasätter den helhetsbedömning som gjorts av skadan, inte kan nöja sig med att föreslå en annan bedömning av de olika ekonomiska faktorerna, utan måste ange varför rådet, på grundval av dessa faktorer, borde ha dragit en annan slutsats vad gäller förekomsten av en skada (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Miwon mot rådet*, punkt 103).

217 Även om sökanden i förevarande fall har påpekat att vissa indikatorer avseende gemenskapsindustrins situation var positiva, bland annat ökningen av tillverkningen, omsättningen, marknadsandelen och produktiviteten för denna industri, samt minskningen av produktionskostnaderna, visar inte detta förhållande i sig att den berörda industrin inte vållades en väsentlig skada, vilken bland annat, enligt rådet, bestod i en negativ utveckling av lönsamheten och i betydande redovisade förluster under undersökningsperioden, vilket medförde en minskning av investeringarna.

218 Sökanden har emellertid inte utvecklat någon argumentation som kan styrka att rådet felaktigt drog slutsatsen att industrin, mot bakgrund av en helhetsbedömning av de relevanta faktorerna, vållades den, i punkten ovan, nämnda skadan.

219 Sökandens argument angående startdatum för den beaktade perioden har redan undersökts och underkänts ovan i punkterna 176–177.

220 Denna invändning, som rör helhetsbedömningen av skadeindikatorerna, kan följaktligen inte godtas.

221 Talan kan därför inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden: En uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av effekterna av importen från Taiwan

Parternas argument

- 222 Sökanden har anfört att rådet, i den ifrågasatta förordningen, undersökte om den skada som vållats gemenskapsindustrin skulle kunna bero på andra faktorer än importen från Indien, bland annat den dumpade importen från Taiwan, för vilken en provisorisk antidumpingstull infördes i december 2001.
- 223 Innan denna tull infördes hade importen från Taiwan en marknadsandel på 62 procent och genomsnittspriset för denna import var betydligt lägre än priserna på importen från Indien. Under undersökningsperioden var denna prisskillnad, på 27,5 procent, högre än den antidumpingstull som ålagts de taiwanesiska exportörerna, med undantag för Princo Corp och de exportörer som inte hade samarbetat. Den skada som vållades under denna period har således inte kunnat tillskrivas importen från Indien.
- 224 För att bortse från effekterna av importen från Taiwan, kunde rådet endast grunda sin bedömning på undersökningen avseende den period på tre och en halv månad som sträckte sig från införandet av den provisoriska antidumpingstullen till slutet av undersökningsperioden. Det var emellertid inte möjligt för rådet att fastställa att gemenskapsindustrin hade utsatts för pressade priser beroende på importen från Indien under denna period. Importen från Taiwan förlorade 6 procent av sina marknadsandelar mellan år 2001 och undersökningsperioden, medan tillverkarna i gemenskapen, i Indien och andra tredjeländer, ökade sin respektive marknadsandel med 2 procent. Under undersökningsperioden ökade volymen av importen från

Indien endast med 16 187 000 enheter, motsvarande 0,73 procent av marknaden. Dessa omständigheter borde ha varit tillräckliga för att dra slutsatsen att importen från Indien inte kunnat utgöra någon enskild orsak till en väsentlig skada.

225 Under samma period var dessutom ökningen av importen från andra tredjeländer, nämligen från Hong Kong, Schweiz och Kina, högre än ökningen av importen från Indien, och priserna på denna import var lägre än de indiska priserna.

226 Rådet har gjort gällande att det föreligger ett orsakssamband mellan den omtvistade importen och skadan även om denna import ingår i en större samling faktorer, under förutsättning att dessa andra faktorer inte bryter orsakssambandet mellan denna import och skadan.

227 Rådet drog i förevarande fall slutsatsen att den skada som orsakats av importen från Taiwan inte var av sådan art att den bröt detta orsakssamband. För det första ökade den indiska tillverkaren sin marknadsandel med mer än 8 procent mellan år 2000 och undersökningsperioden, således innan antidumpningsåtgärderna mot Taiwan trädde i kraft. För det andra tog den indiska tillverkaren, efter införandet av antidumpningsåtgärderna, över en del av den marknadsandel som förlorats av de taiwanesiska exportörerna. För det tredje innebar de låga priserna på importen från Indien ett väsentligt underskridande av priserna i gemenskapen.

228 Sökanden har felaktigt grundat sitt argument på en uppdelning av undersökningsperioden i två delar, före och efter införandet av antidumpningstullen mot Taiwan. Dessutom är sökandens påståenden avseende perioden efter införandet av åtgärder mot Taiwan inte relevanta. Sökanden har påstått att effekten av importen från Indien var begränsad till den ökning av marknadsandelen som ökningen av importvolymen med 16 187 000 enheter medförde och, således, en hypotetisk förlust för gemenskapsindustrin av denna marknadsandel. Skadan i förevarande fall tog sig

emellertid inte uttryck i en förlust av marknadsandelar utan i finansiella förluster för gemenskapsindustrin, vilka påverkade gemenskapsindustrins förmåga att investera. Prisunderskridandet, på grund av importen från Indien uppgående till 9 procent av marknaden, hade en stor betydelse för dessa finansiella förluster.

229 Vad beträffar sökandens argument angående importen från Hong Kong, Schweiz och Kina, var den marknadsandel denna import representerade alltför liten för att kunna påverka priserna i gemenskapen.

Förstainstansrättens bedömning

230 Av artikel 8.7 i grundförordningen följer en skyldighet att undersöka alla kända faktorer som samtidigt med den subventionerade importen skadar gemenskapsindustrin. Denna undersökning skall förhindra att den skada som vållas av dessa andra faktorer tillskrivs den ifrågavarande importen. Sådana faktorer är till exempel volymen och priset på den ickesubventionerade importen.

231 Det framgår i förevarande fall av skäl 116 i den ifrågasatta förordningen att den berörda gemenskapsindustrin, under den beaktade perioden, var utsatt för dumpad import med ursprung i Taiwan, vilken vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada mellan åren 1997 och 2000. Det kunde för övrigt inte uteslutas att de negativa effekterna av denna import kvarstod till dess preliminära åtgärder infördes i december månad 2001, genom kommissionens förordning (EG) nr 2479/2001 av den 17 december 2001 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av inspelningsbara cd-skivor med ursprung i Taiwan (EGT L 334, s. 8).

- 232 På grund av denna kända faktor var gemenskapsinstitutionerna skyldiga att, vid bedömningen av den skada som vållades av importen från Indien, undersöka om effekterna av importen från Taiwan medförde att orsakssambandet mellan importen från Indien och den skada som vållats gemenskapsindustrin bröts (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 14 juli 1995 i mål T-166/94, Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-2129, punkt 81, av den 29 januari 1998 i mål T-97/95, Sinochem mot rådet, REG 1998, s. II-85, punkt 98, och av den 15 december 1999 i de förenade målen T-33/98 och T-34/98, Petrotub och Republica mot rådet, REG 1999, s. II-3837, punkt 176).
- 233 Det kan påpekas att rådet faktiskt undersökte effekterna av importen från Taiwan i skälen 116–118 i den ifrågasatta förordningen och drog slutsatsen att även om denna import påverkade gemenskapsmarknaden under den beaktade perioden, bröt den inte orsakssambandet.
- 234 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde sig skyldiga till ett uppenbart fel när de genomförde denna undersökning.
- 235 Det kan inledningsvis påpekas att sökanden i sin argumentation skiljer mellan perioderna före och efter införandet av preliminära åtgärder mot importen från Taiwan och därmed antyder att gemenskapsinstitutionerna var skyldiga att undersöka de två perioderna var för sig. Enligt artikel 11.1 i grundförordningen är det emellertid den skada som har vållats under undersökningsperioden som skall undersökas. Även om rådet således var skyldigt att ta hänsyn till att preliminära åtgärder infördes under undersökningsperioden, vilket det gjort bland annat i skälen 116–117 i den ifrågasatta förordningen, avser rådets slutsatser angående skadan och orsakssambandet med rätta hela den nämnda perioden.

- 236 Det är ostridigt att importen från Taiwan har kunnat bidra till den skada som vållats gemenskapsindustrin under en del av den beaktade perioden. Sökanden har emellertid felaktigt gjort gällande att detta förhållande i sig innebär att importen från Indien inte också kan ha vållat en väsentlig skada under samma period.
- 237 Enligt rättspraxis kan en skada tillskrivas den aktuella importen även om effekten av den endast utgör en del av en större skada som orsakats av andra faktorer (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 oktober 1988 i de förenade målen 277/85 och 300/85, Canon m.fl. mot rådet, REG 1988, s. 5731, punkt 62). Det kan således inte genast uteslutas att en skada har vållats av flera faktorer samtidigt och att var och en av dessa för sig har orsakat en väsentlig skada.
- 238 Förekomsten av en betydande yttre faktor, såsom importen från Taiwan, medför följaktligen inte automatiskt att orsakssambandet mellan den omtvistade importen och den skada som har vållats gemenskapsindustrin bryts. Det skall emellertid undersökas om gemenskapsinstitutionerna, trots denna yttre faktor, hade fog för att konstatera att den subventionerade importen vållade en väsentlig skada.
- 239 Sökanden har i detta hänseende för det första anfört att importen från Taiwan motsvarade en marknadsandel på 62 procent och att genomsnittspriset var betydligt lägre än priset på importen från Indien. Sökanden anser, med hänsyn till volymen av och priset på denna import, att ingen skada kan tillskrivas importen från Indien, vilken endast motsvarade en marknadsandel på 9 procent av marknaden och betingade ett betydligt högre pris.
- 240 Även om sökanden på detta sätt erinrar om att bolaget var tvunget att anpassa sina priser till priset på den dumpade importen från Taiwan, innebär inte detta förhållande att bolagets import inte har kunnat vålla gemenskapsindustrin väsentlig skada.

- 241 Det kan härefter påpekas att sökanden inte har bestritt det förhållandet att importen från Indien motsvarade en betydande marknadsandel, att priset på den var lägre än priserna i gemenskapen och att den konkurrerade med de taiwanesiska produkterna. Mot bakgrund av dessa omständigheter saknas stöd för sökandens påstående, att förekomsten av den mer omfattande och billigare importen från Taiwan innebar att sökanden inte kunnat göra sig skyldig till prisunderskridande. Det kan nämligen inte direkt uteslutas att en väsentlig skada, bestående i förluster beroende på underskridande av priserna i gemenskapen, är resultatet av importen från olika länder, vilka eventuellt har haft olika betydelse.
- 242 Det kan slutligen konstateras att gemenskapsinstitutionerna har förklarat skälen till att importen från Taiwan, även med beaktande av de mycket låga priserna och den betydande volymen, inte förhindrade att importen från Indien, beaktad för sig, kom att utöva ett tryck på gemenskapspriserna. Det framgår bland annat av skäl 117 i den ifrågasatta förordningen att importen från Indien inte bara kunde bemöta konkurrensen från Taiwan utan även erövra en marknadsandel på mer än 8 procent mellan år 2000 och undersökningsperioden, och ta över en del av den marknadsandel som Taiwan förlorade mellan år 2001 och undersökningsperioden. Dessa konstateranden, vilka inte har bestritts av sökanden, innebar att rådet med fog, i samma skäl, kunde dra slutsatsen att de låga priserna på importen från Indien hade haft ett betydande inflytande på prissättningen i gemenskapen.
- 243 Sökanden har således inte haft fog för sitt argument att ingen skada kan tillskrivas bolagets import, på grund av volymen av och priserna på importen från Taiwan.
- 244 Sökanden har för det andra gjort gällande att det förhållandet att importen från Indien, parallellt med tillverkningen i gemenskapen, kunde erövra en del av den marknadsandel som de taiwanesiska exportörerna förlorade till följd av införandet av preliminära åtgärder, inte räckte för att dra slutsatsen att importen haft ett betydande inflytande på gemenskapsmarknaden.

- 245 Det kan i detta avseende påpekats att rådets slutsatser i skäl 117 i den ifrågasatta förordningen inte grundar sig enbart på det förhållandet att importen från Indien kunde ta över en del av den marknadsandel som de taiwanesiska exportörerna förlorade, utan även på det förhållandet att importen från Indien, trots konkurrensen från Taiwan, kunde erövra en betydande del av gemenskapsmarknaden och att de låga priserna på denna import påverkade priserna i gemenskapen.
- 246 Det förhållandet att även andra marknadsaktörer, bland annat tillverkarna i gemenskapen, tog över en del av den marknadsandel som de taiwanesiska exportörerna förlorade, påverkar inte rådets slutsats, enligt vilken importen från Indien, beaktad för sig, vållat tillverkarna i gemenskapen en väsentlig skada under undersökningsperioden.
- 247 Alla dessa överväganden visar att sökanden inte har styrkt att gemenskapsinstitutionerna gjorde sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning när de konstaterade att importen med ursprung i Taiwan inte medförde att orsakssambandet bröts i förevarande fall.
- 248 Sökanden har vidare påpekat att den samlade ökningen av importen från Hong Kong, Schweiz och Kina var högre än ökningen av importen från Indien och att den betingade ett lägre pris än importen från Indien.
- 249 Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att rådet inte har grundat sin slutsats enbart på det förhållandet att importen från Indien kunde ta över en betydande del av den marknadsandel som de taiwanesiska exportörerna förlorade. Sökanden har, i vilket fall som helst, medgett att den del som övertogs av importen från Indien var jämförbar med de marknadsandelar som erövrades av tillverkarna i gemenskapen respektive samtliga tillverkare i andra tredjeländer.

- 250 Dessutom, även om sökandens påstående skall tolkas på så sätt att bolaget anser att institutionerna inte på ett tillräckligt sätt har undersökt effekterna av den import som kommer från Hong Kong, Schweiz och Kina, kan ett sådant påstående inte godtas. Det framgår nämligen av skäl 121 i den ifrågasatta förordningen, och har inte bestritts av sökanden, att importen med ursprung i Indien volymmässigt var fem till sex gånger större än importen från vart och ett av de aktuella tredjeländerna och att dessa sistnämnda var och en endast hade en marknadsandel på 2 procent under undersökningsperioden, medan den indiska tillverkaren hade en marknadsandel på 9 procent. Rådet kunde således med fog anse att importen från dessa tredjeländer inte var tillräckligt betydande för att bryta orsakssambandet i förevarande fall.
- 251 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av effekterna av en patentinnehavares konkurrensbegränsande beteende

Parternas argument

- 252 Sökanden har påpekat att gemenskapsindustrin, under det administrativa förfarandet, gjorde gällande att en innehavare av patent avseende cdr-skivor missbrukade sin dominerande ställning genom att begära oskäligen royalties. Genom att underkänna detta påstående, i skäl 135 i den ifrågasatta förordningen, enbart av den anledningen att det inte bekräftats genom något formellt beslut efter undersökning av konkurrensmyndigheterna, har gemenskapsinstitutionerna åsidosatt artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen, såsom denna artikel tolkas i domstolens dom av den 11 juni 1992 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1992, s. I-3813), och i förstainstansrättens dom av den 19 september 2001 i mål T-58/99, Mukand m.fl. mot rådet (REG 2001, s. II-2521).

- 253 Kommissionen kände till detta påstående om missbruk av dominerande ställning, eftersom undersökningen avseende denna överträdelse av konkurrensreglerna, enligt vad som framgår av kommissionens pressmeddelande av den 3 augusti 2003, var i sitt slutskede då den ifrågasatta förordningen antogs.
- 254 Den bedömning av effekterna av betalningen av royalties som gjorts i skäl 134 i den ifrågasatta förordningen räcker inte för att dra slutsatsen att det påstådda missbruket av dominerande ställning inte har haft någon betydelse, och att bland annat de oskäligena royalties inte har haft någon betydelse. Möjligheten att även den indiska exportören kunnat lida skada på grund av oskäligena royalties saknar, för det första, relevans för bedömningen av den skada som vållats gemenskapsindustrin. För det andra, även om gemenskapsindustrins lönsamhet var som högst år 1999, då royalties redan betalades, innebär detta inte att det är uteslutet att dessa royalties bidragit till skadan under undersökningsperioden. För det tredje saknar rådets påpekande, enligt vilket trycket nedåt på priserna förhindrade gemenskapsindustrin från att vältra över kostnaderna för royalties på konsumenterna, relevans. Gemenskapsinstitutionerna borde ha undersökt om gemenskapsindustrin skulle ha lidit skada även om inga oskäligena royalties hade betalats. Dessutom, eftersom gemenskapsindustrins kostnader var konstlat höga på grund av oskäligena royalties, var analysen av prisunderskridandet i förevarande fall felaktig.
- 255 Rådet har gjort gällande att det, i skälen 134–135 i den ifrågasatta förordningen, i detalj undersökte vilken betydelse betalningen av royalties och därmed det påstått konkurrensbegränsande beteendet hade, trots att nämnda beteende aldrig blivit bekräftat. Sökandens påstående, enligt vilket rådet bortsåg från denna omständighet på grund av att det inte fattats något formellt beslut, grundar sig således på en felläsning av den ifrågasatta förordningen.
- 256 Påståendena om ett konkurrensbegränsande beteende rörde fastställandet av royaltybeloppets storlek. Royalties betalades av tillverkare såväl i gemenskapen som i Indien, och betalningen av dessa kan därför inte förklara prisskillnaden. Gemenskapsindustrin var dessutom tvungen att betala licensavgifter såväl år 1999,

det år då dess lönsamhet var som högst, som år 2000 och under undersökningsperioden, då dess lönsamhet var negativ. I motsats till vad sökanden har gjort gällande är därför frågan huruvida gemenskapsindustrin har lidit skada på grund av påstått oskäligen royalties inte relevant när det gäller att bedöma orsakssambandet i förevarande fall. En enda kostnadsfaktor, som var likadan för alla marknadsaktörerna, kunde nämligen omöjligen bryta detta orsakssamband. Rådet förklarade likväl, i skäl 135, att påståendet om ett konkurrensbegränsande beteende inte hade bekräftats av ett formellt beslut.

257 Rådet har gjort gällande att omständigheterna i förevarande fall skiljer sig från omständigheterna i domen i det ovannämnda målet Mukand m.fl. mot rådet. De faktiska omständigheterna bakom det här aktuella beteendet har aldrig klargjorts, det finns inget automatiskt samband mellan det påstådda beteendet, och priserna på den aktuella produkten och detta beteende påverkar även den berörda exportören.

258 Vad beträffar kommissionens pressmeddelande, vilket har bifogats repliken, har rådet påpekat att sökanden inte har förklarat varför bolaget inte bifogade detta till sin ansökan, i enlighet med artikel 48.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. I detta pressmeddelande nämns dessutom inspelade cd-skivor, och inte cdr-skivor, och det rör för övrigt varken ett missbruk av en dominerande ställning eller betalningar av oskäligen royalties som åberopats av sökanden.

259 CECMA har gjort gällande att institutionerna inte var skyldiga att undersöka det aktuella påståendet, enligt artikel 8.7 i grundförordningen. För det första påverkade det påstådda beteendet tillverkarna i gemenskapen och tillverkarna i resten av världen på samma sätt. Det kunde därför inte påverka konkurrensen mellan tillverkarna i tredjeländer och i gemenskapen. För det andra var det påstådda konkurrensbegränsande beteendet ingen känd faktor.

Förstainstansrättens bedömning

- 260 Enligt fast rättspraxis är gemenskapsinstitutionerna skyldiga att, vid fastställelsen av skada, undersöka om den skada som de avser att anse som visad verkligen beror på den import som varit föremål för dumpning eller subventioner och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, och särskilt sådan skada som beror på ett konkurrensbegränsande beteende som gemenskapsproducenterna själva är inblandade i (domen i det ovannämnda målet *Extramet Industrie mot rådet*, punkt 16, och domen i det ovannämnda målet *Mukand m.fl. mot rådet*, punkterna 39–40).
- 261 Det framgår i förevarande fall av handlingarna i målet att den gemenskapsindustri som lämnade in klagomål i ett yttrande av den 7 januari 2003 gjorde gällande att ett bolag som är innehavare av patent avseende cdr-skivor missbrukade sin dominerande ställning genom att ta ut oskäligena royalties och att en europeisk tillverkare dragit sig tillbaka från marknaden efter en tvist med detta bolag. Industrin påpekade detta för att bemöta sökandens påstående, att graden av stöd för klagomålet, enligt artikel 10.8 i grundförordningen, hade sjunkit under den gräns som krävs för att fortsätta förfarandet. Sökanden påpekade samma sak under undersökningen och gjorde gällande att effekterna av det påstått konkurrensbegränsande beteendet, vilket bestod i fastställandet av oskäligena royalties, var en faktor som skulle undersökas i samband med fastställandet av skadan.
- 262 Sökanden har inom ramen för denna grund gjort gällande att rådet underlät att undersöka denna faktor, och nöjde sig med att, i skäl 135 i den ifrågasatta förordningen, konstatera att det aktuella påståendet inte hade bekräftats genom något formellt beslut efter undersökning av konkurrensmyndigheterna.
- 263 Det skall i detta avseende påpekas att det inte framgår av skäl 135 i den ifrågasatta förordningen att gemenskapsinstitutionerna faktiskt undersökt frågan huruvida den skada som ansågs vara visad berodde på det påstått konkurrensbegränsande beteendet.

- 264 Även om innehållet i detta skäl således inte räcker för att fränkänna effekterna av den faktor som har åberopats av sökanden betydelse, kan det påpekas att frågan huruvida rådet har underlåtit att beakta nämnda effekter ändå skall prövas i förhållande till hela det resonemang som det redogörs för i den ifrågasatta förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Koyo Seiko mot rådet*, punkt 79).
- 265 Rådet har emellertid gjort gällande att det beaktat denna faktor i skäl 134 i den ifrågasatta förordningen. Det framgår av detta skäl att rådet på ett allmänt sätt har undersökt effekterna av betalningen av royalties på grund av patenten, och därvid konstaterat att denna faktor inte var av sådan art att den bröt orsakssambandet i förevarande fall. Rådet har gjort gällande att det, med detta konstaterande, även bemött påståendet, enligt vilket dessa royalties var oskäligen och innebar ett konkurrensbegränsande beteende.
- 266 Även om skälen 134 och 135 finns under skilda underrubriker, nämligen "Royaltyer" och "Andra faktorer", så framgår det av parternas argument att båda skälen ändå rör samma förhållande i målet, nämligen betalningen av royalties. Dessutom följer dessa två skäl på varandra så att den ifrågasatta förordningens struktur leder till att de läses i ett sammanhang.
- 267 Vid prövningen av huruvida rådet har bortsett från den eventuella skada som orsakats av det konkurrensbegränsande beteende som åberopats av sökanden, skall hänsyn således tas till de konstateranden som gjorts i skäl 134.
- 268 Sökanden har för det första bestritt att nämnda konstateranden är relevanta och har gjort gällande att institutionerna borde ha utvärderat effekterna av de royalties som betalades på ett noggrant sätt och dragit slutsatsen att gemenskapsindustrin skulle ha lidit skada, även om inga oskäligen royalties hade betalats.

- 269 Det skall i detta avseende påpekas att gemenskapsinstitutionerna, för att kunna bortse från effekterna av en yttre faktor, är skyldiga att undersöka om nämnda effekter har varit av sådan art att de kunnat bryta orsakssambandet mellan den aktuella importen och den skada som vållats gemenskapsindustrin (se punkt 232 ovan). Denna undersökning innefattar emellertid inte nödvändigtvis att de exakta effekterna av den aktuella faktorn fastställs. Det räcker att gemenskapsinstitutionerna konstaterar att den skada som, trots en sådan yttre faktor, har orsakats av den aktuella importen har varit väsentlig.
- 270 I förevarande fall har rådet påpekat att importen från Indien vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada, bland annat på grund av ett underskridande av priserna i gemenskapen. Rådet har förklarat att, även om betalningen av royalties påverkade gemenskapsindustrins vinster negativt, så var denna faktor — vilken påverkade alla marknadsaktörerna — aktuell redan år 1999, innan importen blev betydande. Den negativa utvecklingen av situationen för tillverkarna i gemenskapen från och med år 1999 kunde således inte tillskrivas denna faktor. Mot bakgrund av dessa omständigheter var det inte orimligt att rådet ansåg att betalningen av royalties inte hade kunnat inverka på den skada som orsakades av den subventionerade importen.
- 271 Rådet har fog för att anse att frågan huruvida de royalties som betalades var oskäligen på grund av en patentinnehavares konkurrensbegränsande beteende, i vilket fall som helst, inte kan påverka rådets slutsats i punkten ovan.
- 272 Det skall även påpekas att det här påstådda konkurrensbegränsande förfarandet, till skillnad från de situationer det var fråga om i de mål som gav upphov till domarna i de ovannämnda målen Extramet och Mukand m.fl. mot rådet, inte kan tillskrivas tillverkarna i gemenskapen. Gemenskapsinstitutionerna var således, för att bedöma effekterna av denna faktor i förevarande fall, inte skyldiga att undersöka om gemenskapsindustrin inte själv hade bidragit till den skada som vållats.

- 273 Sökanden har, för det andra, med hänvisning till domen i det ovannämnda målet Mukand m.fl. mot rådet, gjort gällande att skadan, som fastställdes i förhållande till prisunderskridandet, inte värderades korrekt, eftersom priserna i gemenskapen var konstlat höga på grund av att de royalties som betalades var oskäligen.
- 274 Förstainstansrätten erinrar om att omständigheterna i det mål som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Mukand m.fl. mot rådet rörde ett beteende som påverkade priserna i gemenskapen, men inte importpriserna. I förevarande fall har rådet emellertid konstaterat att de aktuella royalties skulle betalas av alla tillverkare, inklusive sökanden. Sökanden har inte bestritt detta sakförhållande.
- 275 Rådet har således, i skäl 134 i den ifrågasatta förordningen, kunnat anse att den aktuella yttre faktorn inte kunde förklara skillnaden mellan priserna i gemenskapen och de indiska priserna och att den därför inte påverkade de faktorer som beaktats för att beräkna nivån på prisunderskridandet. Även om det antas att de royalties som betalades var oskäligen på grund av ett konkurrensbegränsande beteende, kan denna faktor inte påverka denna bedömning.
- 276 Mot bakgrund av dessa omständigheter finner förstainstansrätten att sökanden inte har styrkt att rådet, vid bedömningen av skadan, underlät att undersöka effekterna av ett påstått konkurrensbegränsande beteende och fränkänna dem betydelse.
- 277 Under dessa förhållanden är det inte nödvändigt att pröva huruvida den sakomständighet som åberopats av sökanden i repliken kan tas upp till prövning, nämligen kommissionens pressmeddelande av den 3 augusti 2003 om en undersökning avseende tillämpningen av artiklarna 81 EG och 82 EG på ett standardavtal angående patent för vissa cd-typer. Det framgår nämligen av sökandens argument att denna omständighet har åberopats till stöd för sökandens påstående att gemenskapsinstitutionerna kände till den aktuella faktorn. Sökanden har däremot inte förklarat på vilket sätt nämnda meddelande kan utgöra stöd för argumentet att denna faktor var av sådan art att den kunde bryta orsakssambandet i förevarande fall.

- 278 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den femte grunden.
- 279 Av det som har anförts ovan följer att talan skall ogillas i sin helhet. Det saknas således anledning att pröva rådets andrahandsyrkande.

Rättegångskostnader

- 280 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.
- 281 Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.
- 282 Enligt artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten besluta att andra intervenienter än medlemsstaterna och institutionerna skall bära sina rättegångskostnader. Med hänsyn till omständigheterna i förevarande mål och särskilt det förhållandet att det yttrande som ingavs av CECMA, vilken intervenerade i sin egenskap av en sammanslutning som företräder den berörda gemenskapsindustrins intressen, inte innebar något tillägg av nya avgörande omständigheter till rådets argument, beslutar förstainstansrätten att det är skäligt att CECMA bär sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta svarandens rättegångskostnad.**
- 3) **Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 oktober 2006.

E. Coulon

H. Legal

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 3920
Bakgrund till tvisten	II - 3924
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 3926
Rättslig bedömning	II - 3928
Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 5, 7.3 och 11.1 i grundförordningen och en uppenbart oriktig bedömning av tillgångarnas normala avskrivningstid	II - 3929
Inledande synpunkter	II - 3929
Bedömningen av de omständigheter som rör avskrivningstiden (den första grundens första del)	II - 3930
— Parternas argument	II - 3930
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3932
Klassificeringen av tillgångarna som formar samt underlåtenheten att beakta uppgifterna i sökandens civilrättsliga redovisning (den första och den andra invändningen avseende den första grundens andra del)	II - 3937
— Parternas argument	II - 3937
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3939
Beaktande av sökandens lönsamhet och investeringar (tredje invändningen avseende den första grundens andra del)	II - 3943
— Parternas argument	II - 3943
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3944
Användningen av den degressiva avskrivningsmetoden (den fjärde invänd- ningen avseende den första grundens andra del)	II - 3947
— Parternas argument	II - 3947
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3948
Beräkningarnas påstått godtyckliga karaktär (den femte invändningen avseende den första grundens andra del)	II - 3950
— Parternas argument	II - 3950
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3951
	II - 3993

Den andra grunden: Åsidosättande av rätten till försvar och en bristfällig motivering vad gäller bedömningen av tillgångarnas normala avskrivningstid	II - 3952
Parternas argument	II - 3952
Förstainstansrättens bedömning	II - 3954
Den tredje grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 8.2 och 8.6 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av faktorer som rör fastställandet av skadan och orsakssambandet	II - 3957
Inledande synpunkter	II - 3957
Den metod som användes för att jämföra ekonomiska faktorer (den första invändningen)	II - 3958
— Parternas argument	II - 3958
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3962
Bedömningen av lagernivåerna (den andra invändningen)	II - 3969
— Parternas argument	II - 3969
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3969
Bedömningen av importpriserna (den tredje invändningen)	II - 3970
— Parternas argument	II - 3970
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3972
Bedömningen av den positiva och negativa utvecklingen (den fjärde invändningen)	II - 3973
— Parternas argument	II - 3973
— Förstainstansrättens bedömning	II - 3975
Den fjärde grunden: En uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av effekterna av importen från Taiwan	II - 3977
Parternas argument	II - 3977
Förstainstansrättens bedömning	II - 3979
Den femte grunden: Åsidosättande av artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen, vad gäller undersökningen av effekterna av en patentinnehavares konkurrensbegränsande beteende	II - 3984
Parternas argument	II - 3984
Förstainstansrättens bedömning	II - 3987
Rättegångskostnader	II - 3991